

Ukrajina slaví fašistického zločince Banderu!

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (Dr.Sc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XXII

ČÍSLO 228, ÚNOR 2019

CENA 10 Kč

Setkání vlastenců

Předsváteční čas se stal příležitostí pro setkání válečných veteránů, jubilantů a představitelů Vlasteneckého fóra. Akce konaná z iniciativy představenstva Společnosti Ludvíka Svobody a středočeské pobočky této organizace proběhla v klubu restaurace bývalého Domu armády v Praze. Vzácným hostem byla profesorka Zoe Klusáková Svobodová, dcera prezidenta ČSSR a hrdiny dvou světových válek Ludvíka Svobody.

Předseda Společnosti L. Svobody (SLS) Ludvík Engel připomněl akce, jež spolek tento rok pořádá. A byly to akce úspěšné: například dubnová cesta do Ostravy na místa spojená s bojovými zásluhami 1. čs. armádního sboru v SSSR. „Začali jsme jezdit do Polce na tamní zámek, kde se nachází expozice o našich letcích v RAF během druhé světové války. Příští rok se zúčastníme zahájení výstavy o čs. letcích z obou front, východní i západní“ řekl Engel.

Přijdou lepší časy

Velmi se vydařila letošní listopadová vzpomínka na armádního generála Ludvíka Svobodu v rodném Hroznatíně u příležitosti 123. výročí jeho narození. Účast byla více než dobrá a na celkovém úspěchu této již tradiční akce, která se vyznačuje zcela unikátní atmosférou, protože spojuje lidi s úctou k historické pravdě, se podílí i 22. vrtulníková základna Armády ČR. Její příslušníci – vojáci „držící nad akcí ochrannou ruku“, zdůraznil Engel. Letos u Svobodova pamětního kamene zazněla opět hodnotná slova řečníků, například profesora Jozefa Leikerta, která Engel citoval: „Často nám chybí láska, tolerance, úcta. Jistě jste z toho, vážený a milý pane prezident, smutný i vy. Spolu s vámi věříme, že přijdou lepší časy a v lidech lidí poznáme zas, jak říká v jedné básni váš oblíbený básník Laco Novomeský.“

A jaké má SLS plány pro rok 2019? Všechno zopakovat a zúčastnit se důstojných oslav 75. výročí bojů v Dukelském průsmyku (1944).

Nejstarším účastníkem setkání Vlasteneckého fóra byl veterán František Štefka, člen SLS i Slovanského výboru. Jak sám poznamenal v krátké řeči, velkým Svobo-

dovým příznivcem je již od roku 1938. Tehdy se jako 17letý dobrovolník přihlásil do armády ke státní službě, přičemž jednotce velel právě Ludvík Svoboda. Ne náhodou Štefka spoluzakládal SLS.

Bude socha Ludvíka Svobody v Praze?

„Ačkoli veteráni odcházejí, vlastenecké organizace nikoli,“ zdůraznil Milan Havlíček z Klubu českého pohraničí. Podle něho spolky mají před sebou ještě sisyfovský úkol, který založila někdejší OI Vděčnost – vyhledávat a mapovat hroby padlých osvoboditelů, protože stále jsou desetitisíce vojáků Rudé armády a jejich spojenců, o jejichž místě skonu na našem území jejich potomci nevědí. Havlíček vyzval, aby se vlastenecké organizace zasloužily o instalaci sochy Ludvíka Svobody v hlavním městě, ideálně před Generálním štábem AČR (L. Svoboda nemá nikde

v ČR sochu). Havlíčkův námět přivítal předseda Společnosti Julia Fučíka a člen rady Slovanské vzájemnosti Jan Jelínek.

Vážme si každého, kdo hájí československé zájmy, vyzval předseda Slovanského výboru ČR Jan Minář. Právě slovanská sounáležitost napomohla osvobození jižních Slovanů od osmanské nadvlády. Vrcholem úspěchů Slovanů bylo vítězství ve druhé světové válce, v němž největší tíhu nesly národy bývalého Sovětského svazu, připomněl Minář.

Kampaň za vystoupení z NATO

Součástí Vlasteneckého fóra je také České mírové fórum (ČMF), jehož aktivity představila jeho předsedkyně Vladimíra Vítová. ČMF spolupracuje s Asociací Vojáci proti válce, s OI Ne základnám, Českými národními listy a dokonce i s kanadskými indiány z kmene Mohawk. ČMF

Hovoří František Štefka, veterán 2. světové války, který bojoval proti hitlerovcům za osvobození Československa. FOTO – MONIKA HOŘENÍ

Společné prohlášení vlasteneckých organizací v České republice

My, nástupnické organizace vzešlé z původního lůna Českého svazu protifašistických bojovníků, jehož posláním byl od samého konce druhé světové války boj proti veškerým novodobým projevům nacismu, nemůžeme a nesmíme mlčet k nejnovějšímu dění na Ukrajině.

Ve čtvrté 6. prosince 2018 totiž ukrajinský parlament, Vrchní rada, uzákonil právní rovnost bývalých bojovníků kolaborantské Ukrajinské povstalecké armády s veterány Velké vlastenecké války. Důležitost zákona při projednávání obhajoval přímo syn velitele UPA z let 1943 až 1950 Romana Šucheviče. Toho velitele, za jehož éry docházelo k největším zvrstvím těchto bojůvek, které na západní Ukrajině vraždily vojáky Rudé armády i polské civilisty, smrt rozsávaly také na území Československa v létě 1947. Na svědomí měly tehdy životy našich civilistů i vojáků a příslušníků Sboru národní bezpečnosti.

Nejen veteráni Velké vlastenecké války na samotné Ukrajině, ale také čeští pamět-

níci protifašistického odboje i následného boje proti banderovským hordám považují tento zákon současného ukrajinského režimu za plivnutí do tváře. Vládcí v Kyjevě tímto zcela odkryli svou pravou tvář podporovatelů neonacistických tendencí, majících skvělé podhoubí tam, kde existuje zaslepená militantní rusofobie, tedy na Ukrajině a v Pobaltí.

Tyto tendence považujeme za nesmírně alarmující a závažné pro další mírový vývoj na evropském kontinentě. Provokace tohoto typu nelze přehlížet. Jde o další pokus o falšování relativně nedávné historie v zájmu boje jednoho politického druhu a party oligarchů o mocenské přežití v čele těžce zkoušené Ukrajiny.

Důrazně se také ohrazujeme proti perzekucím, kterým jsou ze strany ukrajinské tajné služby SBU vystaveny tamější veteránské organizace. Ty se už po určitou dobu fakticky nacházejí v režimu stanného práva. Jako údajní agenti Kremli jsou SBU vyšetřováni a předvoláváni k výsle-

chům. Chovat se takto k hrdinům, kteří pomohli osvobodit svou vlast od hitlerovských okupantů, je hanebné.

Prohlašujeme tímto společně, že naše organizace se nadále hlásí k pokrokovým tradicím protifašistického odboje v době druhé světové války a potírání veškerých projevů neonacismu, kterých v současné Evropě přibývá. Budeme nadále aktivně působit především na mladou generaci, aby pochopila historii našeho národa a ctěla ty, kteří za jeho svobodu položili své životy.

Za Český svaz bojovníků za svobodu Jaroslav VODÍČKA, předseda

Za Vlastenecké sdružení antifašistů ČR, z. s.

Zbyšek KUPSKÝ, předseda

Za České mírové fórum

Vladimíra VÍTOVÁ, předsedkyně

Za Klub českého pohraničí

Zbyňěk CINCIBUS, místopředseda

Za Slovanský výbor ČR

Jan MINÁŘ, předseda

Předsednický stůl setkání. Zleva: Vladimíra Vítová, Ludvík Engel, Zoe Klusáková Svobodová a Jan Minář FOTO – MONIKA HOŘENÍ

má základnu příznivců hlavně v Německu. „Chceme rozvinout kampaň za vystoupení ČR z NATO,“ informovala Vítová.

Přátelského setkání, které se koná každoročně v prosinci a letos bylo věnováno i 100. výročí založení ČSR, se zúčastnili

dále místopředseda středočeského KČP František Kovář, pokladník Národní rady KČP Václav Kuchta a další členové KČP, předseda Vlasteneckého sdružení antifašistů Zbyšek Kupský ad.

Halé noviny, mh, 14. 12. 2018

Číňané na odvrácené straně Měsíce

Čínská sonda Čchang-e 4 jako první přistála 3. ledna na odvrácené straně Měsíce a poslala na Zemi první snímky. Je pojmenována podle Bohyně Měsíce z čínské mytologie. Odstartovala z kosmodromu Si-čchang loni 7. prosince.

Sonda dosedla do Von Karmánova kráteru v Aitkenově pánvi. Přitom dopravila na Měsíc robotické vozítko. Nefritový králik se šesti koly a solárními panely. Jeho maximální rychlost je 200 metrů za hodinu. Dokáže překonat překážky o výšce až 20 centimetrů a vyšplhat na svah se sklo-

nem 20 stupňů. Cílem mise je zkoumat strukturu a minerální složení terénu. Analýzu materiálu dělá přímo na místě. Provádí též astronomický výzkum nízkofrekvenčních signálů, zachytitelných z odvrácené strany Měsíce. Na palubě sondy jsou i semínka rostlin. Číňané chtějí zjistit, zda je možné pěstovat rostliny v uzavřeném prostředí v podmínkách nízké gravitace.

„My, Číňané, jsme dokázali něco, co se Američané ani neodvážili zkusit,“ řekl Zhu Mengua z Macau University of Science and Technology. (Podle internetu –jel)

Nesmíme se nechat zatlačit do kouta

Předloni jsem napsal, že se klaníme padlým hrdinům a sami přitom nevíme, nakolik jsme vůbec vlastenci. Nyní se to ukázalo v souvislosti s místopředsedou ČSSD Jaroslavem Foldynou, který si dovolil utčit památku padlých rudoarmějců v přítomnosti ruského motorkářského klubu Noční vlci a byl za to veřejně pokárán svým předsedou Janem Hamáčkem, jenž jej zároveň vyzval k omluvě aktivistům, kteří sem přišli protestovat a byli posléze zadrženi policií.

Aktivisti přísátí na neziskovkách a státních penězích?

Jenže, co se nestalo. Foldyna, jak bývá jeho zvykem, neprodal svoji kůži zadarmo a trefně pojmenoval současné pokrytectví některých českých politiků i novinářů, kteří najednou zapomněli na to, komu vděčí za svoji svobodu, jež byla drazé vykoupěna krví. Označil přitom zadržené aktivisty za tvůrce Majdanu přísáté na neziskovky a státní peníze, za něž vyvolávají v zemi nepokoje. Jde podle něj o stále stejnou partu lidí, která dehonestuje i hlavu státu. Neváhal zároveň otevřít ani téma kontroverznosti, kterým se tak často ohánějí česká média a nálepkují jím ty, kteří se snaží pojmenovat věci právními jmény. „Čím je motorkářských klub kontroverzní? Tím, že má vlastní vlajky? Vy byste nejraději, kdybychom přestali mít jakoukoliv historii, svoje umělce, historiky, filozofy a vzhlíželi jen k těm druhým,“ prohlásil Foldyna

v narážce na aktivisty, kteří stále častěji křičí a demonstrují v ulicích. V Chrudimích také několik máme, jen s tím rozdílem, že prudí na internetu.

Národ je víc než nadnárodní byznys

„Vlastenec je špatné a špinavé slovo? Máme se stydět za kladení kytek na hroby?“ ptá se dál Foldyna. Na to nezbyvá, než rázně odpovědět: „Nikoliv!“ A souhlasím s ním, že se nesmíme nechat zatlačit do kouta několika úřvanci, kteří jsou placeni za to, aby dělali v naší zemi hybridní politiku. Stejně tak bychom měli zůstat sami sebou a neuhýbat před těmito výzvami.

Zůstaňme Čechy a budme na to hrdí. Zachovejme si čest a neváhejme se poklonit tomu, kdo za nás prolil krev bez ohledu na to, jaká je za námi historie, či jak se odvíjí současná politická situace, kterou za nás stejně dělají jiní. Bez statečnosti, pokory a cti nemáme jako národ šanci přežít. Národ (ne ovce) je totiž mnohem víc než nadnárodní byznys, který za všemi nepokoji ve světě stojí. Žijeme tady a teď a máme zodpovědnost za tuto zemi, kterou nám svěřili naši předkové. Hledme tedy, abychom ji měli komu odkázat a neprodali ji za pomíjivou iluzi vysoké životní úrovně. I ta má svoje hranice a nebude trvat donekonečna. Za to český národ tu žije už po tisíciletí. Budme proto hrdí na projevy vlastenectví a vážme si těch, kteří se ho jako Foldyna nebojí vyjádřit.

ROMAN ZAHRÁDKA

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Pražské nádraží a co nevíte o Přednostovi stanice?

Kdo by neznal Vlastu Buriana co-by svérázného přednostu stanice, který vyburusl z každé šlamastiky? Venkovské nádraží, na kterém se ve filmu objevil, bychom ale dnes hledali na českém venkově marně, nachází se totiž v Praze a po rekonstrukci z něj zbyde jen pouhá zastávka. Jaké další zajímavosti jste o filmu ještě nevěděli?

Jak jistě každý tuší, filmová stanice Mokré nad Soupravou byla vymyšlená a nikde v Čechách se žádná podobná obec nevyskytuje. Natáčení proběhlo jak v ateliérech, tak na existujícím nádraží Praha – Jinonice. To se ve filmu Přednosta stanice objevuje v závěrečné scéně, kde zpívající Vlasta Burian odjíždí. V současné době prochází nádraží Praha – Jinonice rozsáhlou rekonstrukcí, po které bude přejmenováno na zastávku Praha – Waltrovka. Nová stanice

Vlasta Burian jako nezapomenutelný přednosta stanice

Zdroj: archiv

Praha – Jinonice pak vznikne u silničního mostu přes železniční trať v Radlické ulici. Vraťme se ale ještě zpět k filmovému nádraží. Ve filmu totiž panují zmatky ohledně jeho jména. V jízdním řádu i na budově je patrný název Mokré nad Soupravou ve středním rodě, ovšem v dialozích se objevuje Mokrý v rodě ženském.

Vystřižená scéna se vrátila až po desítkách let

Dnes již kultovní snímek se po mnoho desetiletí nevysílal takový, jaký ho známe. Nebyla do něj totiž vůbec zařazena úvodní vtipná scéna v Hejhalově restauraci, kde se Vlasta Burian zadarmo najedl a film byl vysílán zkrácený. Po dlouhá léta tak nedávala smysl scéna na nádraží, kdy Burian prodává jízdenku dívce, která si ho pamatuje z restaurace a připomene mu jeho levné najedení.

Scéna s telegrafem byla skutečná

Jednou z nejpobornějších scén filmu je jistě ta, kde Vlasta Burian přijímá telegram před inspektorem transversální dráhy Kokrhelem, který mu přikazuje, aby na něj také odpověděl. Burian však nevěděl, oč jde a do telegrafu začal hovořit jako do telefonu. Ač se to nezdá, celá tato komická scéna, která působí až přehnaně, se skutečně stala. Jaroslav Marvan pobýval v civilním životě ve dvacátých letech na Podkarpatské Rusi jako poštovník. Předlohou pro scénu byla jeho zkušenost z této zapadlé části republiky s velmi nízkou vzdělaností, kde skutečně jeden z pracovníků tímto podivuhodným způsobem přijímal telegramy. O svém zážitku řekl Burianovi, kterému se scéna tak líbila, že ji nechal zařadit i do filmu.

JAROSLAV SVOBODA

Moje přiznání

„Za účast na demonstraci k 17. listopadu 2018 jsem dostal zapláceno 2500 Kč!“

Patrně i vy jste již zaznamenali v médiích informace o tom, že ne vše kolem loňské demonstrace na Staroměstském náměstí bylo tzv. „čisté“. Dovolte mi proto, abych vás se svou osobní zkušeností seznámil i já. V sobotu 17. listopadu 2018 po obědě jsem se rozhodl, že si udělám pár fotografií podzimní Prahy. Vydal jsem se proto na svou oblíbenou trasu na Petřín a odtud jsem pokračoval přes Strahovský klášter a přes neprávem opomíjenou (leč o to malebnější) uličku Nový svět až na Hradčanské náměstí. Zde mě téměř až zaskočilo obrovské sročení neuvěřitelného počtu lidí.

Samozřejmě, že jsem velice dobře věděl, že se v ten den slaví státní svátek, ale i tak mě ta ohromná masa lidí překvapila. Ještě předtím, než jsem se v nastálé situaci vůbec zorientoval, přistoupila ke mně sympatická dívka (patrně vysokoškolská studentka) a se slovy: „Chcete si přivýdět?“ mě k sobě téměř až přivínila.

Celý zmatený a zaskočený nenadálou a zcela nečekanou přízní tak nádherného stvoření (dívka byla skutečně velice atraktivní) jsem pouze tiše hlesl: „Ano.“

V ten moment mi dívka téměř až vrazila do ruky letáček s textem „Demisi!“ a opodál stojící mladík přispěchal s transparentem „Babiše do koše!“, který mi se stejnou razancí vložil do obou rukou.

Dívka mi ještě stačila říci, že výplata je po 20. hodině v Domě u Zlatého prstenu v Týnské ulici, že dostanu 2500 Kč na ruku a že musím předložit leták s textem „Demisi!“, takže abych ho neztratil, jinak že bych nic nedostal. Chtěl jsem se jí zeptat, co to má celé vlastně znamenat, že ničemu nerozumím, že jsem si pouze přišel udělat pár snímků pražských památek, když v tom se celý průvod dal do pohybu a mně nezbylo nic jiného, než jít také...“ Vůbec nic jsem nechápal – co a proč se kolem mě děje, ale vidina 2500 Kč (čistého!) za necelých 5 hodin mého času byla až příliš lákavá.

Hned jsem si začal představovat, kolik kinofilmů si za ně pořídím a rázem mi bylo veseleji na duši. A tak jsem celou cestu poctivě a z plných plic skandoval. Tu „Demisi!“, tu „Babiše do koše!“, tu „Ať žije Havel!“ a já nevím jaké další pokřiky.

Pravda, sem tam jsem to trochu flákal, to když třeba celý průvod přecházel přes Vltavu a já se nechal unášet nádhernými panoramaty Pražského hradu a Petřína. Razantní a velice bolestivé bodnutí transparentem pod moje žebra ze strany jedné mojí „kolegyně“ a její přísné znějící: „Skanduj pořádně!“ mě ale rychle vrátilo do reality, já jsem rázem pochoopil proč zde jsem a počal jsem opětovně nadšeně skandovat... Čas plynul poměrně rychle i poté, co celý průvod dorazil na Staroměstské náměstí a netrvalo dlouho, bylo tu vytoužených 20 hodin.

V ten moment se celé – do té doby stojící, náměstí dalo do pohybu směrem

do navazující Týnské ulice, k Domu U Zlatého prstenu, k předem avizovanému výplatnímu místu. Ač početný dav čítal odhadem několik tisíc lidí, vše probíhalo naprosto hladce a já jsem tak již ve 20:45 hrdě třímal v ruce svých 2500 Kč (a odznak s podobiznou George Sorose k tomu) a spokojeně pospíchal do oddělení fotografických potřeb do obchodního domu Kotva, abych zde zakoupil sadu nových kinofilmů...“ O to větší (a bolestnější) překvapení pro mě potom bylo, když jsem se druhý den z televizního zpravodajství postupně dozvídal, čeho jsem to vlastně ve skutečnosti byl v sobotu v podvečer součástí.

A téměř mě až dopálilo, jak zákeřně bylo zneužito mé touhy po nových kinofilmech k pochybným politickým záměrům ze strany ještě pochybnějších zájmových skupin. Přijměte proto vy všichni, kteří se od sobotní demonstrace hrstky pochybných zaprodanců jednoznačně distancujete, mou upřímnou omluvu za to, že jsem takto vážně, i když zcela nechtěně a neúmyslně, pochybil.

A stejně tak se omlouvám i panu premiérovi: Je mi to upřímně líto, pane Babiši a slibuji Vám, že již nikdy podobnou chybu neudělám.

(TK)

Končíme ale nezanikáme!

Štvrtým číslem ročníka 2018 sa končí vydávanie nášho časopisu Slovanská vzájemnost v tlačenej podobe. Za osemnásť rokov jeho existencie sme vydali 70 čísiel a na 4603 stranách sme vám priniesli množstvo príspevkov – článkov, esejí, štúdií, zaujímavostí nielen o slovanského sveta. Snažili sme sa objasňovať rozmanité aspekty aktuálnej medzinárodnej pozície a perspektívy slovanského spoločenstva a jednotlivých slovanských národných kultúr. V našom časopise sme nemohli obísť bez povšimnutia

ani dianie v Európe a vo svete, lebo všetko čo sa dialo a deje okolo nás sa bytostne dotýka nielen nás Slovákov ale aj ostatných národov. Pri výbere uverejňovaných článkov sme sa snažili aby mali výpovednú hodnotu, boli aktuálne a faktografické.

Osemnásť rokov sme vydávali časopis s maximálnym úsilím z vlastných finančných zdrojov. Napriek našej snahe sa nám nepodarilo získať finančnú podporu či už z grantových komisií MK SR alebo priamo od vlády SR. Na naše žiadosti sme dostali zamietavé odpovede.

Dalšie vydávanie časopisu Slovanská vzájemnosť je už nad naše finančné možnosti a preto sa vydavateľ rozhodol ukončiť jeho vydávanie.

Nekapitulujeme však a nevzdávame sa ďalších aktivít na poli kultúrnej spolupráce slovanských národov a sľubujeme našim priaznivcom a spolupracovníkom, že na poli tohoto nášho poslania budeme aj v budúcnosti podľa našich možností pokračovať. Prosíme, podporujte nás aj naďalej – idea spolupráce Slovanov nemôže a nesmie nikdy zaniknúť!

Redakcia

Rusko i Bělorusko pomáhají Kubě

Společnost česko-kubánského přátelství (SČKP) v součinnosti s Martiánskou asociací Kubánců žijících v ČR a Velvyslanectvím Kubánské republiky v České republice, uspořádali loňského prosince v Praze slavnostní setkání. Konalo se při příležitosti 20. výročí založení SČKP a k připomenutí 60. výročí vítězství kubánské revoluce.

Na shromáždění promluvil Chargé d'affaires Kubánské republiky v ČR Felix Andres Leon Carballa. Ten zdůraznil, že bilaterální vztahy mezi jeho zemí a ČR se nyní vyvíjejí velmi dobře.

V roce 2017 přijeli na Kubu tři ministři České republiky: zdravotnictví, zemědělství, průmyslu a obchodu. Jejich návštěvy daly impuls ke zrodu programu spolupráce mezi našimi zeměmi. Zpravodaj Slovanské vzájemnosti pak v diskusi položil kubánskému diplomatovi Felixu Andresi Leonu Carballovi otázky, jak hodnotí spolupráci Kubánské republiky s Ruskou federací a zda Kuba cítí podporu ze strany Ruska a případně v čem? Představitel Kuby odpověděl:

„S Ruskem máme vynikající vztahy ve všech oblastech. Během tří denního pobytu v Rusku (loni) náš prezident Miguel Diaz – Canel měl příležitost se se-

jít s ruským prezidentem Vladimírem Putinem a premiérem Dmitrijem Medveděvem. V Moskvě měl nabitý program. S Ruskem byla podepsána spousta smluvních dohod. Rusko nám pomáhá v rekonstrukci elektrárenských bloků, v organizaci železnice, spolupracujeme v oblasti biotechnologie a na modernizaci naší výzbroje. Máme bohaté plány spolupráce a rozvoje. Totéž, v menším měřítku, se dá říci i o vztazích s Běloruskem.

A další takovou zemí je Čínská lidová republika s níž máme stálou spolupráci v mnoha oblastech. Úzce rovněž kooperujeme s Vietnamskou socialistickou republikou. Nedávno byla podepsána smlouva, na jejímž základě vietnamská společnost s Ruskem bude sídlit ve zvláštní hospodářské rozvojové zóně v přístavu Mariel, ležící asi 50 kilometrů od Havany. A v této zóně vietnamská strana dostala možnost provozovat i svou průmyslovou oblast. Máme rovněž spolupráci se Španělskem a Německem, které mají silnou ekonomickou pozici v naší zemi. Česká republika, i když je to malá země jako Kuba, zaujímá v obchodních vztazích našich zemí dobré postavení, které rok od roku roste a sílí.“

JAN JELÍNEK

Někteří z delegátů a hostů loňských červnových slavností Slovanská Praha 2018 před hotelem Meet u Hlavního nádraží v Praze

Stranu 1 připravil a redigoval Jan Jelínek.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

České salámové poněmčování? Wunderbar!

Už vidíme, co znamená postupné salámové sblížování k Německu? Tu armáda, pak chvíli nic, abychom skutečnosti vstřebali, zanádačili si, pak za rok policie, zase chvíli nic, ať to strávíme, potom Česko-německý fond budoucnosti vozí k nám migranty a stejně naše školáky do Německa, kde jim předvádí migranty, což se děje průběžně, potom neziskovka Sdružení pro integraci a migraci v čele s ředitelkou Magdou Falťovou začne vybízet a nabádat Čechy k pronajímání vlastních ubytovacích kapacit pro migranty přesně tak, jak se to děje v Německu s penziony, hostely, nebo i samostatnými pokoji v rodinných domech.

A zase postupně salámově, abychom to vstřebali, strávili, zanádačili si, chvíličku si dají pohov, než přijdou zase s nějakým jiným resortem, který bude tzv. spolupracovat s německými kolegy z téhož resortu, což bude slavnostně vydávané za spolupráci, ale fakticky jde o sladování české legislativy k německé, o synchronicitu, o kopírování procesů německého modelu. Ať jde o armádu, ať jde o policii, ať jde o ministerstvo kultury, ať jde o vládní poradce expremiéra a exministra zahraničí, ať jde o fondy a nadace, ať jde o neziskovky přebírající tentýž německý model. Takto postupně, krůček po krůčku probíhá v praxi ono takzvané přibližování k Německu.

Vykreslili jsme si konkrétní vazby, uvedli jsme si spolky, organizace, nadace, instituty, které lobbují za německou otázku odškodnění, které vštěpují nám Čechům pocit viny za jakési odsunutí Němců, které ale bylo dohodnuto na základě platných mezinárodních smluv, a vykreslili jsme si také přesné personální vazby a napojení na exponované české politiky, nebo přímo samotné politiky, univerzitní reprezentace přijímající štědré peníze z německých fondů, preláty, církevní hodnostáře, představitele neziskového sektoru, a v neposlední řadě i politiky.

Pokud bychom si to měli sumarizovat a zrekapitulovat, v ČR působí následující proněmecké nadace, organizace, spolky a instituty:

1. Ackermann-Gemeinde,
2. Seliger Gemeinde,
3. Česko-německý fond budoucnosti,
4. Společnost pro dějiny Němců v Čechách,

5. Česko-německý institut Collegium Bohemicum v Ústí nad Labem,
6. Německý kulturní spolek Region Brno,
7. Německý jazykový a kulturní spolek Brno, z. s.
8. Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku,
9. Shromáždění Němců v Čechách, na Moravě a ve Slezsku,
10. Centrum Adalberta Stiftera v likvidaci,

2. Spolkový institut pro kulturu a dějiny Němců ve východní Evropě v Oldenburgu a mnoho dalších, ale setrvejme u ČR.
3. České centrum Berlín
4. České centrum Mnichov
5. Česko-německý diskuzní fórum
6. Česko-německý strategický dialog

Také zaznamenáváme celou škálu německých fondů, které prostřednictvím na

6. Evropská nadace R.M.R. – EUROPÄISCHE R. M. RILKE STIFTUNG Drbohlavy 24, Vlášenice, Pelhřimov, předsedou správní rady je Dr. JIŘÍ KOSTELECKÝ
7. Nadace Brücke/ Most – Stiftung, organizační složka Rašínovo nábřeží 383/58, Nové Město, Praha 2, s adresou sídla v Drážďanech, Reinhold-Becker-Strasse 5. Oprávněnou osobou jednat je Dr. STEPHAN NOBBE. Účel nadace je

padočeské univerzity, hovoříme o Česko-německém fondu budoucnosti. Konrad-Adenauer-Stiftung se potom větví do vyšších pater, protože je partnerem Otevřené společnosti tedy Open Society Fund Praha George Sorose.

Open Society Fund Praha George Sorose každoročně pořádá soutěž Novinářská cena, kde kromě hlavní komise fungují tři nebo čtyřlenné poroty hodnotící jednotlivé kategorie, za které jsou novinářské ce-

Michaela Marksová – Tominová vedle Berndta Posselta, šéfa Sudetoněmeckého landsmanšaftu

11. Jungbauerův šumavský vlastivědný spolek,
12. Spolek Němců a přátel německé kultury v ČR,
13. Nadace Bernarda Bolzana,
14. Ústav Orače z Čech pro česko-německo-židovský a evropský dialog, z. ú.,
15. Německý školní spolek v Praze,
16. Německý mládežnický klub v ČR
17. Německá školská jednota v Čechách, Moravě a Slezsku,
18. Německá škola v Praze s. r. o. zahraniční škola a gymnázium,
19. SKS – Informační středisko Praha s. r. o.,
20. Nadace Friedricha Eberta,
21. Goethe institut.

Zaznamenáváme ale i státní instituty v Německu např.:

1. Institut pro kulturu a dějiny Němců ve východní Evropě na Univerzitě Heinricha Heineho v Düsseldorfu

ně navázaných českých neziskovek protlačujících do hlav dětí ve školách tvrdou brutální multikulturní agendu německého typu:

1. Hanns Seidel Stiftung Václavské náměstí 1306/55, Nové Město, Praha 1, ředitel MARTIN KASTLER, nar. 18. června 1974 Penzendorfer Strasse 15, Schwabach, Německo.
2. Konrad-Adenauer-Stiftung Jugoslávská 620/29, Vinohrady, Praha 2, s ředitelem zastoupení v ČR Matthiasem Barnerem
3. Friedrich-Naumann-Stiftung na stejné adrese jako Konrad-Adenauer-Stiftung, tedy Jugoslávská 620/29, Vinohrady, Praha 2, anebo
4. Heinrich Böll Stiftung Opatovická 1901/28, Nové Město, Praha 1, ředitelka EVA ANDREA VAN DE RAKT.
5. Friedrich-Ebert-Stiftung, e. V. – zastoupení v České republice Zborovská 716/27, Smíchov, Praha 5, ředitelka ANNE SEYFFERTH.

Štíty sudetoněmeckých měst při Sudetoněmeckém sjezdu v Augsburgu v roce 2017

následující: Podpora spolupráce mezi Německem a Českou republikou v oblasti kultury; podpora vzdělávání občanů a profesní vzdělávání včetně pomoci studentům; podpora setkávání Němců a Čechů; výměna informací o jejich zemích stejně jako vzdělávacích míst s účelem podporovat porozumění mezi německým a českým národem; podpora výzkumu v oblasti německo-českých vztahů a jejich vědeckého zpracování.

Tyto německé fondy sponzorují řadu českých neziskovek třeba Asociaci pro mezinárodní otázky (AMO), Agora Central Europe společnost pro demokracii a kulturu, nebo Evropské hodnoty.

Konrad-Adenauer-Stiftung podporuje i české státní instituce jako sociologický ústav Akademie věd ČR, nebo Ústav pro českou literaturu Akademie věd ČR, ale tyto německé fondy podporují také české univerzity, jako je Masarykova univerzita, Karlova univerzita nebo řadu projektů Zá-

ny udíleny. Jedna z takovýchto kategorií nese název Nejlepší reportáž. A v porotě pro tuto kategorii najdeme třeba Silja Schultheis, která působí v Česko-německém fondu budoucnosti, a zároveň hodnotí novinářské ceny v jedné z porot Open Society Fund Praha George Sorose.

Kromě Česko-německého fondu budoucnosti tu máme další kategorii Cena za regionální žurnalistiku (ve spolupráci s Konrad-Adenauer-Stiftung). Opět totální střet zájmů, kdy jsou ceny udělovány novinářům nebo historikům jako Davidu Kovářikovi v roce 2015, o odsunu Němců z Brna, když v porotě soutěže Novinářská cena Open Society Fund Praha sedí Silja Schultheis z Česko-německého fondu budoucnosti.

(Z informačního bulletinu pro české vlastence připravili Miroslav Dvořák (Tábor), člen Slovanského výboru ČR, a Pavel Rejř (Praha), Klub českého pohraničí

CAUSA BIS 2018

Bezpečnostní informační služba (dále jen Služba) na konci každého roku vydává výroční zprávu, ve které hodnotí neuplynulý, ale předešlý rok. A tak jsme se od našich kontrarozvědčků nedávno dozvěděli, jak oni hodnotí rok 2017 v České republice. Letošní rok se oproti minulým liší v tom, jak mnoho si této Zprávy všimají a komentují ji média a politici.

Už se v naší zemi stalo standardním upozorňovat na ruskou hrozbu, a v tomto výroční zpráva není jiná. Jen k této hrozbě přibyla ještě hrozba čínská. Myslím, že toto nikoho příliš nevzrušilo, protože se to dalo očekávat. Více zaujalo, že si ve službě vzpomněli na léta minulá a ozvučili nám, občanům ČR (protože se jedná o zprávu veřejnou, určenou široké veřejnosti), dobu sovětskou. Dobu, která podle Zprávy vlastně neskončila, protože je stále přítomná. A to přímo v oblasti z nejdůležitějších, ve školství: „Moderní dějiny prezentované ve školách jsou de facto sovětskou verzí moderních dějin a proruským panslovanstvím je do jisté míry zasažena i výuka českého jazyka, resp. literatury (národní obrození).“ Že není ve školství vše ideální, vidí i obyčejný člověk. Stačí vzpomenout inkluzi. Ale jak to ti pracovníci Služby myslí? Sovětská verze? Sovětská propaganda? Téměř třicet let po pádu Sovětského svazu. Národní obrození proruským panslovanstvím? Čeho 100. výročí jsme právě slavili?

Napadají mne dva extrémy. Je politický tlak na Službu tak velký, že ve snaze splnit

zadání se jala postrašit naši společnost dobou minulou, sovětskou? Protože společnost se jaksi ruské hrozby přestala bát a málokdo už vidí na každém rohu ruského agenta. Tak přibyl agent sovětský? Anebo se naši kontrarozvědčící jednoduše vysmáli této protiruské propagandě tím, že ji touto sovětskou hrozbou přitáhli za vlasy, a tím poukázali na její nesmyslnost a vyumělkovanost? Ať tak nebo onak, výsledek je stejný. V této souvislosti je zajímavé, jak Služba hodnotí práci desítek, spíše stovek občanů, kterým není život lhostejný, a vyjadřují svůj názor veřejně: „Drtivá většina dezinformačních webů v českém jazyce je dílem českých občanů, které nepodporují ruské entity. Tito aktivisté jen v rámci svých občanských práv a svobod šíří to, čemu věří, že je pravdivé. Jejich činnost je věcí diskuse a kritiky v rámci svobody slova a případně občanskoprávních sporů...“

Krásné, že. Tak nám pracovníci Služby poskytli důkaz, jak to s tou ruskou anebo chcete-li kremelskou propagandou vlastně je. Že jde o práci přemýšlivých českých občanů, kteří mají své názory a ty veřejně publikují. Nic víc, nic méně. Dále: „Dvěmi vyhodíte internacionalistu a oknem se vám vrátí bojovník proti migraci, islamizaci, dekadentnímu chaosu a obhájce tradičních křesťanských hodnot.“ K tomu snad není třeba co dodat. Snad jen jedno: ve výroční zprávě Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování za rok 2017 připustili, že imigrace

a obecně muslimská otázka v ČR je jistě bezpečnostní riziko.

Že ve Službě naše blogy, stránky a zpravodajství nazývají „dezinformační weby“? Říká se, že i negativní reklama je reklama. A tak občané, jen víc a houš. Nebojte se diskutovat a hlavně nebojte se veřejně publikovat svůj názor, i když odpovídá tomu, co hlásají hlavní média a televize. Máme přece demokracii a svobodu projevu zakotvenou v řadě dokonce i mezinárodních smluv. Pojďme dál: „Tradiční rozdělení společnosti na pravo-levé politické škále dnes ztrácí relevanci a společnost se mobilizuje a štěpí spíše na jednotlivých politických otázkách. Existující poptávka po jednoduchých a rychlých řešeních složitých socio-ekonomických problémů zároveň vytváří prostor, jenž kromě „tradičních“ extremistů přitahuje i ryzí pragmatiky, kteří se v problému angažují primárně za účelem uspokojení svých osobních cílů. Vyhrocená rétorika, která angažmá těchto extremistů i pragmatiků provází, však přispívá k další polarizaci společnosti.“

„Převážná většina aktivistů, kteří se po jejím vzniku profilovali na migrační krizi, přeorientovala svou pozornost na jakákoli jiná témata vzbuzující emocionální reakce veřejnosti, jejichž prostřednictvím by se mohla zviditelnit a získat co nejširší podporu občanů.“

„Tyto aktivity měly podobu demonstrací, besed s občany, petičních akcí, letákových

kampaní atd. Oproti předchozímu roku je charakterizoval celkový pokles počtu účastníků a nižší zastoupení veřejnosti. Mnohdy šlo jen o dílčí setkávání jednotlivých aktivistů, navíc bez politického obsahu. Nebyly zaznamenány žádné nebezpečné formy protestů, většina radikálnějších projevů měla jen verbální podobu. Vedle vlastních akcí se aktivisté účastnili různých protestů, které pořádali „běžní“ občané proti některým rozhodnutím vlády.“

„Největší riziko působení protimigračních/protivládních subjektů nadále spočívalo zejména v šíření lživých či manipulativních tvrzení, jejichž cílem bylo kritizovat establishment a přispět k polarizaci a radikalizaci části veřejnosti, což by v krajním případě mohlo vyvolat nedůvěru obyvatel ve stávající systém a vést až k destabilizaci společnosti.“

S tímto lze jen souhlasit. Neustálé útočení na symboly státní moci, neustálé znevažování platných volebních výsledků by mohlo vést až k destabilizaci české společnosti. Vidíme, kam vedou politická rozhodnutí a změny přijaté kvapně na nátlak protestů „běžných“ občanů na ulici. Na Ukrajině probíhá už čtvrtým rokem občanská válka. Kvalita života ukrajinských občanů se od Majdanu určitě nezlepšila. Na Slovensku po vraždě novináře a jeho přítelkyně po výzvěch z médií lidé také vyšli do ulic a padla vláda, kterou jiní lidé zvolili v řádných vol-

bách a dnes je jisté, že ta vláda se smrtí dvou mladých lidí neměla nic společného. Ale to už, stejně jako na Ukrajině, je tam vláda nová. Naštěstí události na Slovensku neměly takový spád jako na Ukrajině. Kam povedou právě začínající protesty v ulicích francouzských měst je zatím neznámé. Otázkou také zůstává, kdo se to dostal do hledáčku Služby? Koho myslí pracovníci Služby těmi aktivisty, ryzími pragmatiky a „běžnými“ občany?

Na závěr ještě jeden citát. Takto krátce zhodnotila Zprávu známá novinářka Tereza Spencerová: „Ale jinak, upřímně řečeno, mě zpráva BIS až tak nepřekvapila, protože tak nějak počítám s tím, že v každé správné zemi, která stojí aspoň za něco, jsou cizí agenti a zkoušejí nějak své pikle. Země, o kterou se cizí špiónáž nezajímá, musí být fakt na odpis a nechtěla bych v takové žít.“

Souhlas, i jako malé země s jen několika málo miliony obyvatel máme světu co nabídnout. Jen je potřeba našim občanským hlasem přinutit politiky, aby se snažili naší práci nabízet na všechny světové strany a aby nám nebránili přijímat myšlenky a zboží z celého světa. Musíme využít naší polohy a naučit se spolupracovat jak nalevo, tak napravo, tedy jak se Západem, tak s Východem, a to tím způsobem, aby to bylo výhodné i pro nás.

MIROSLAV HAVLÍK

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek.

Neušlo nám

■ V boji o Ukrajinu

Ukrajinská opoziční vůdkyně Julije Tymošenkova (58) si upevňuje pozice před nadcházejícími prezidentskými volbami vypsanými na březem. Průzkumy sociologických agentur ji už asi půl roku favorizují před všemi potenciálními kandidáty.

■ Alarmující signál

Ve Lvově vypukl silný rasový skandál a vražda na základě národnostní nesnášenlivosti. Skupina mladých nacionalistů v maskách zničila cikánský tábor a bodla nožem 24letého muže ze Zakarpátí, který zemřel. Další tři byli pořežáni – mezi nimi 30letá žena a její desetiletý syn, kterého zakryla vlastním tělem.

■ Není parlament jako parlament

Ukrajinský parlament schválil zákon o právním postavení účastníků v boji za ukrajinskou nezávislost ve dvacátém století. Kromě toho parlament zrušil pojem „Velká vlastenecká válka.“

■ Chybami se politici neučí

Zabýváním se „novou studenou válkou“ proti Rusku a Číně, západní politici opět riskují opakování chyb provedených v předvečer 1. světové války, varuje Anatol Lieven na stránkách The National Interest.

■ Půjde o vojáky nebo žoldáky?

Tak to je naprosto šílené. Němci chtějí nabírat do své armády občany evropských států včetně občanů České republiky. To je přece totální pošlapání národní suverenity a zpochybňování loajality občana ke svému státu. „Připomíná to budování mezinárodních jednotek Waffen SS.“ V nichž také bojovali občané různých evropských států, které také bojovaly za sjednocenou „Novou Evropu“ a proti „ruské hrozbě“.

■ Pouze dialog je cestou k životu

Rusko je připraveno k dialogu se Spojenými státy americkými o „rozsáhlé agendě“. V novoročním poselství adresovaném americkému prezidentovi Donaldu Trumpovi to podle Kremlu na-

psal jeho ruský protějšek Vladimir Putin. Kreml zároveň informoval o státních čtyř desítek zemí z celého světa, které nejvyšší ruský představitel oslovil v souvislosti s vánočními a novoročními svátky. Je mezi nimi i český prezident Miloš Zeman.

■ Chybí jen „svatořečení“

V Kyjevě nacionalisté uspořádali pochod s pochodněmi na počest narozenin Stěpana Bandery, uvádí Strana.ua. Předtím Nejvyšší rada Ukrajiny zařadila do památných dat v roce 2019 110. výročí narození vůdce Organizace ukrajinských nacionalistů. Ukrajinská povstalecká armáda byla vytvořena v říjnu 1942 jako bojové křídlo Organizace ukrajinských nacionalistů a působila převážně na západní Ukrajině. Její členové bojovali proti sovětským vojskům svou spoluprací s hitlerovci.

Stranu 4 připravili a redigovali Stanislav Hrzina a Jan Jelínek.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Prokletí běloruských hradů

Tajemný život v komnatách ještě tajemnějších hradů není výsadou jen našich historických památek. Doslova obestřena tajemnými příběhy je i trojice hradů v Bělorusku. Nahání hrůzu, ale zároveň láká lovce senzací.

Černá panna

Pravděpodobně nejznámějším z této trojice je Něsvižský hrad se svou obyvatelkou – Černou pannou. Legenda vypráví, že se na hrad v této podobě vrací jeho původní obyvatelka, mladá žena krále Zikmunda II. Barbara Radzivil, otrávená podlou tchýní Bonou Sforcou. Současní historici se domnívají, že smrt královny Barbary nebyla násilná a podle nejnovější verze měla dokonce zemřít na některé z onkologických onemocnění. Ať už je to tak či onak, o zjevení ducha mladé ženy na hra-

dě se hovoří už po staletí. V poměrně nedávné historii vyděsila Černá panna například německou posádku, umístěnou v rezidence Radzivilů v období nacistické okupace. Naposledy pak byla viděna krátce před požárem, který na hradě vypukl v roce 2002. Něsvižský hrad je proto samozřejmě cílem lovců senzací a od roku 2005 je zapsán na seznam světového kulturního dědictví UNESCO.

Mirský hrad a utonulá Sofie

Žertem se říká, že organizace UNESCO má nepsané pravidlo udělit status místa světového dědictví pouze těm hradům, v nichž žijí duchové nebo jiní tvorové. Proto je druhým z trojice běloruských tajemných hradů Mirský hrad, který získal status světové památky v roce 2000.

Minský hrad má tajemný nádech. Mračna, která jsou v jeho blízkosti častým jevem, jako by zahalovala jeho záhadnou minulost.

FOTO – SERGEJ TOMAŠEV

Rozpadající se Golšanský hrad jako naplnění osudu zavražděného mládence.

FOTO – facebook

Prezident Putin každoročně před novináři

Ruský prezident Vladimir Putin v závěru roku 2018 předstoupil před domácí i zahraniční novináře na obsáhlé (čtyřhodinové) konferenci. Zásadně se věnoval bezpečnosti Ruska i bezpečnosti z hlediska celosvětového s tím, že tyto dva faktory nelze chápat odděleně. Nebezpečí jaderného konfliktu se podle Putina zvyšuje tím, že se rozpadl mezinárodní systém, který dosud

bránil závodům ve zbrojení. Ale na americkou protiraketovou obranu „jsme museli odpovědět“, a to vývojem nových zbraní.

Zájem odstoupit od dohody o odzbrojení (INF) z roku 1987 oznámil americký prezident Donald Trump letos v říjnu. Putin připustil, že v tomto směru má Rusko nyní jistou převahu, ale „neusilujeme o převahu, ale o uchování strategické rovnováhy. Zajišťujeme svou bezpečnost a víme, jak to dělat. Těžko si však představit, jak se bude situace dále vyvíjet, pokud USA odstoupí od dohody o likvidaci raket středního a krátkého doletu.“ Situace je podle Putina „na hraně“ a stoupá i hrozba lidského omylu a selhání. Nebezpečí nelze podle něj podceňovat, ale nezbyvá než věřit, že „lidstvo má zdravý rozum a pud se-

bezáchovy, aby nedošlo ke krajnostem“. Prezident Putin se též obsáhle věnoval ekonomické situaci v zemi. Pozornost věnoval posilování vlastenectví, prohlubování účinnosti školství. Rovněž se věnoval krizi ve vztahu s Ukrajinou i ve světle událostí na Kerči s tím, že v současnosti neuvažuje Rusko o propuštění zajatých námořníků.

(sh)

Zkouška Avangardu

Rusko úspěšně vyzkoušelo raketu Avangard, jejíž okřídlená bojová část dosahuje hyperzvukové rychlosti.

Zkoušce přihlížel osobně prezident Vladimir Putin jako vrchní velitel ruských ozbrojených sil. Manévrující střela nakonec zasáhla cíl na Kamčatce, uvedla agentura TASS s odvoláním na vyjádření Kremlu.

Raketu odpálila jednotka raketových vojsk strategického určení ze základny Dombarovskij na Urale na cíl na polygonu Kura v Kamčatském kraji. Během letu hyperzvukovou rychlostí okřídlená část uskutečnila vertikální a horizontální manévry a v určené době zasáhla cíl, uvedla agentura TASS. Putin včera na jednání vlády prohlásil, že ruské ozbrojené síly

začnou novou mezikontinentální střelu doshtávat od příštího roku. „Je to velký okamžik v životě ozbrojených sil a v životě země. Rusko získalo nový typ strategické zbraně,“ prohlásil podle agentury Reuters. Raketa Avangard má podle Putina mezikontinentální dosah a může letět v atmosféře dvacetinásobně rychleji než zvuk. Přitom dokáže během letu k cíli měnit směr i výšku, čímž je „naprosto nezranitelná“ jakýmkoli prostředky protivzdušné obrany, včetně raketových systémů. Navíc je Avangard navržen s využitím nových kompozitních materiálů, takže vydrží teploty dosahující až 2000 stupňů Celsia, jež mohou vzniknout při průletu atmosférou hypersonickou rychlostí, vyličil ruský prezident letos v létě.

(ČTK)

Start rakety Avangard

Z vraha uctívaným hrdinou

Ukrajinský parlament, spěchající do „demokratické“ Evropy, která má pro Ukrajinu otevřenou náruč, se chystá prosadit vrácení titulu Hrdina Ukrajiny veliteli Ukrajinské povstalecké armády Stepanu Banderovi. Již v roce 2010 byl Bandera „pocťen“ tímto titulem od tehdejšího prezidenta Viktora Juščenka. Nejvyšší správní soud však v roce 2011 prezidentský dekret zrušil.

Stepan Bandera byl za druhé světové války velitelem UPA (Ukrajinská povstalecká armáda), která páchala zvěrstva na Polácích, Židech či Volyňských Čechách. Banderovci ve snaze vyhlásit samostatný ukrajinský stát se neštíteli etnicky „čistit“ Volyni, kde chladnokrevně vyvražďovali polské civilisty včetně žen a dětí. Ukrajinskí nacionalisté obvykle vyhlazovali celé

vesnice a tamní obyvatelé sprovodovali ze světa obzvlášť trýznivým způsobem. V současnosti jsou ještě pamětníci, kteří tato fakta dokládají. V paměti jsou i zvěrstva páchaná na Slovensku, při snaze o probití banderových sotní směrem na západ – do touženého amerického zajetí.

Doba se mění, Bandera jako sadistický vrah má podle ukrajinských poslanců mít opětovný nárok na titul Hrdina Ukrajiny. Otázkou zůstávalo, zda se tomuto úsilí podvolí prezident Porošenko, zaměstnaný kerčskou krizí. Pokud by souhlasil s vrácením titulu masovému vrahovi, zhoršil by si u Západu svou pozici? Nebo by měl v ruce trumfovát esa?

Nebylo vůbec vyloučeno, že Porošenko tyto hlasy vyslyší. Při vojenské přehlídce v Kyjevě v srpnu použil ukrajinský prezi-

dent několik veršů z hymny Pochodu ukrajinských nacionalistů. Demonstroval by však také jasně to, že se Ukrajina dál nacionalizuje při existenci stále silícího protiruského ostenu. Porošenko by dal rovněž do ruky argument těm odpůrcům současného politického vývoje Ukrajiny, kteří upozorňují na to, že od událostí na Majdanu se země „plíživě“ fašizuje.

Národe! Věz! Moskva, Polsko, Maďari, židovstvo – jsou „tvoji nepřátelé. Likviduj je! Likviduj Židy, Poláky, komunisty, nič je bez milosrdenství...“ Provolání ukrajinských nacionalistů.

Co na to pan Porošenko? Ukrajinský prezident podepsal očekávaný zákon, který rozšiřuje řady válečných veteránů o někdejší příslušníky Ukrajinské povstalecké armády (UPA), ozbrojené složky Organi-

zace ukrajinských nacionalistů (OUN) Stepana Bandery, lidově zvané banderovci...

Podle listu Ukrajinská pravda s odvoláním na web (sh)

Jak napsal v reportáži z Kyjeva zpravodaj Haló Roman Blaško, tak letošním pochodňovým průvodem oslavili sympatizanti ukrajinské krajní pravice 110. výročí narození Stepana Bandery (1909 – 1959). Zločince, který byl ukrajinským parlamentem vyhlášen za válečného veterána. V průvodu šli také občané z Lotyšska. Je zřejmé, že fašistické tendence a protiruské hysterie nabraly na Ukrajině i v Pobaltí nebezpečné tendence.

(jel)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Kadlub nepředvídatelného

Balkán je trvalou oblastí s příloženým doutnákem k sudu prachu. Poté, co jednostranně vyhlášené Kosovo neuspělo s žádostí o přijetí za členskou zemi Interpolu, prakticky zablokovalo dovoz zboží ze Srbska. Kosovsko-albánská vláda vyhlásila cla ve výši 100 procent. Srbský prezident svolal bezpečnostní radu státu, tamní média mluví o hanebné kosovsko-albánské provokaci.

Zvýšení dovozních cel pro jeden konkrétní stát o 100 procent. Takto bezprecedentní krok s okamžitou platností zavedla vláda tzv. Republiky Kosovo, která byla před deseti lety jednostranně vyhlášena. Stoprocentní navýšení cla bylo zavedeno pro dovoz zboží z centrálního Srbska. Kosovo-albánská vláda v Prištině s posvěcením premiéra Ramuše Haradinaje (opakovaně podezřelého z nejtěžších válečných zločinů a mučení), schválila zvýšení cla o 100 procent s okamžitou platností.

Podle srbské tiskové agentury Tanjug jde ve věci Kosova o nejobtížnější situaci za posledních deset let, kdy Albánci v Kosovu a Metohiji nelegálně vyhlásili vlastní stát. Hovoří se o tom, že krok je odvetnou reakcí za to, že Kosovo neuspělo se svou žádostí o přijetí za člena Interpolu. Hlasování v Dubaji bylo pro kosovské Albánce neúspěšné i díky snaze srbské zahraniční politiky.

Šéf resortu zahraničí Iвица Dačić krom toho už roky pracuje na tom, aby státy, které v minulosti Kosovo uznaly, svůj ná-

zor změnily. Tato mise je přitom dosti úspěšná, svůj pohled na jednostranně vyhlášený stát na jihu Srbska změnilo už deset zemí.

Opatření Prištiny navýšit takto zásadně cla pro Srbsko fakticky znamená blokadu dovozu srbského zboží na Kosovo a Metohiji. Již dříve došlo k navýšení cel o 10 procent.

Nejnovější situace už po několikáté zablokovala společné rozhovory o „normalizaci vztahů“ mezi Srbskem a Kosovem, které pod patronací EU v Bruselu probíhají už roky. Tento spíše nucený dialog je proto opět na nějakou dobu přerušen.

Prezident Srbska Aleksandar Vučić prohlásil, že se v Bruselu nikdo ze srbské delegace znovu neukáže do doby, kdy Al-

bánci tato protiprávní rozhodnutí neodvolají. Priština reagovala přesně obráceně a situaci nejnovějším vyhlášením dále vyhrotila. Vučić na albánské provokace reagoval pohotově. Okamžitě svolal krizové zasedání bezpečnostní rady státu a během celého dne se mimořádně setkával s velvyslanci. Mezi jinými šlo o ambasadory Ruska nebo Číny.

Jak bude vývoj na Balkánu pokračovat je tedy otázkou pro „skleněnou kouli“. Výsledek lze očekávat jen v případě oboustranně bezpodmínečného přístupu. Rovný přístup, ale musí existovat i ze strany spojenců znesvářených stran, tedy i od EU a NATO, které evidentně upřednostňují tzv. Republiku Kosovo.

(Podle i-netu)

Neušlo nám

■ Premiérka Srbska v Praze

Český premiér Andrej Babiš doufá, že Evropská unie zvýší dynamiku přístupových rozhovorů se Srbskem. Podle

něj je začlenění celého Balkánu do Unie i v zájmu Česka. Řekl to na prosincovém jednání se srbskou premiérkou Anou Brnabićovou. poděkovala České republice za podporu při jednání o vstupu do EU.

■ 221,7 milionů za staré dluhy

Ministryně financí Alena Schillerová a srbský ministr financí Siniša Mali podepsali Dohodu o řešení dluhu Srbska vůči ČR. Dluh vznikl na počátku 90. let jako konečné saldo účtu vzájemného obchodování mezi Českou a Slovenskou federativní republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávie, po jejímž rozpadu přešla poměrná část dluhu na Srbskou republiku.

■ Za pravdu, i když bývá krutá

Několik tisíc lidí demonstrovalo v bosenském městě Banja Luka na podporu Davora Dragičeviče, který už několik měsíců usiluje o zjištění pravdy o smrti svého syna. Menší demonstrace se konala také v Sarajevu. Dragičević žádá objasnění smrti svého 21letého syna Davida. Jeho tělo bylo nalezeno v řece Crkvena v Banja Luce. Policie za příčinu smrti oficiálně označila nehodu, rodina ale trvá na tom, že mladík byl zavražđen. Davor Dragičević viní vedení policie, že zamlčuje pravdu o zločinu, že zná vrahy, ale kryje je. (Podle AP)

■ Ach CNN!

Ukrajinské velvyslanectví vyjádřilo nespokojenost v souvislosti s materiálem televizního kanálu CNN, v němž je Simferopol označen jako část Ruska.

Ukrajinské velvyslanectví v USA vyžadovalo americký televizní kanál, aby lépe prověřoval „fakta“. Podle názoru ukrajinských diplomatů by se také američtí novináři neměli držet „ruské příručky“, uvedla Gazeta.ru.

■ Veteránem, jen ne veterán

Váleční vysloužilci v bosňácko-chorvatské Federaci Bosny a Hercegoviny (FBaH), která tvoří bosenský stát společně s Republikou srbskou (RS), se již delší dobu domáhají větších příplatků. Chtějí také, aby se prověřila podezření, že v seznamech zaslužilých veteránů je řada lidí podvodně, a aby se skoncovalo s financováním podle nich zbytečných sdružení veteránů. Parlament FBaH měl již počátkem roku schválit novelu zákona o válečných vysloužilcích, jež by vyšla požadavkům veteránů vstříc, ale doposud se tak nestalo. Když uplynula lhůta ke svolání mimořádného zasedání obou komor zákonodárného sboru, na němž by se úprava zákona schválila, zablokovali veteráni jednu z hlavních ulic Sarajeva.

Král hrdlořezů v Jasenovaci

Pravděpodobně nejhorším řezníkem celé 2. světové války byl Petar Brzica, dozorce ustašovského koncentračního tábora Jasenovac, přezdívaném Balkánská Osvětim. Tento vystudovaný chorvatský kněz, od jehož narození letos uplynulo přesně 100 let, vlastnoručně zavraždil v noci na 29. srpna 1942 podle některých pramenů až 1360 srbských vězňů, a tak vyhrál sázku o titul Krále hrdlořezů. Výraz řezník je při tom zcela na místě: úchylný Brzica bezbranné lidi podřezával jako podsvinčata na zabíjačce.

Vražďilo se nejen věšením a střelením, ale také noži, sekerami, upalováním zaživa v kremačních pecích, smrticím plynem Cyklon B a oxidem siřičitým. Matky s právě narozenými dětmi se v ženské části koncentračního tábora, nazývaném po jedné z mučitelek cynicky „Hotel Gagro“, nechávaly prostě zemřít hladem. Ne nadarmo se Jasenovaci proto říkalo „Balkánská Osvětim.“

Petar, přezdívaný Pero, si v takovém pekle záhy získal „respekt“ jako neuvěřitelně krvežíznivý řezník. Své oběti totiž nejen bestiálně mučil, ale v mnoha případech doslova zaživa rozřezával, dekapitoval nebo aspoň podřezával speciálním zahrnutým nožem na řezání snopů obilí, nazývaným srbosjek.

Podle svědectví Friganovičova, proneseného před psychiatrem Nedo Zecem v americkém exilu, kam po válce uprchl ze strachu před soudem, jich Pero tu noc povraždil 1360. Většina historiků se sice shoduje na tom, že zavražděných muselo být méně a vesměs uvádí čísla mezi 670 – 1100 oběťmi, ale i to je jasným důkazem neuvěřitelného zvrstvá tohoto bigotního katolíka. Pokojně dožil s cejchem protikomunistického bojovníka v USA.

V příspěvku, navazujícím na předcházející článek o „táboře Jasenovac“, použity poznatky z archivu Petra Blahuše.

(sh)

Ustašovci se chystají zavraždit vězně.

Ustašovský zabíjač s uřízlou hlavou své oběti.

Vyšetřování..., nic neprokázalo

Interní vyšetřování energetické firmy ČEZ neodhalilo viníka úniku informací o chystaném prodeji jejích bulharských aktiv. Podle bývalého šefa dozorců rady ČEZ Václava Pačese se neúspěch vyšetřování dal čekat, protože firma jen rozeslala dotazníky. V nich se podle rozhlasu k úniku nikdo sám nepřiznal. Únikem informací k bulharské vládě a médiím se zabývá i policie.

ČEZ v únoru podepsal smlouvu o prodeji bulharských aktiv tamní firmě Inercom. V médiích a od představitelů bulharské vlády pak zazněly údaje z důvěrných materiálů ČEZ k obchodu. Transakce, jejíž hodnota se odhaduje na 320 milionů

eur (8,3 miliardy Kč), vyvolala v Bulharsku pochybnosti, jak dokáže tak malá firma jako Inercom obchod financovat a řídit energetické provozy. Podle ČEZ může únik informací ohrozit obchod i arbitráž vedenou s Bulharskem. „Interní šetření dospělo k závěru, že sice došlo k úniku interních důvěrných informací, ale nepodařilo se jednoznačně prokázat, jak k tomuto úniku došlo,“ řekl mluvčí ČEZ Ladislav Kříž. ČEZ podle Kříže při vyšetřování oslovil každého, kdo přišel s uniklým materiálem do styku, i bulharský úřad vlády. Bývalého předsedu dozorců rady ČEZ Pačese, který byl loni v červnu z postu odvolán ministerstvem financí, neúspěch vyšet-

řování nepřekvapil. „Upřímně, tak jsem si myslel, že to takhle dopadne. V rámci ČEZ se to interní šetření prostě udělalo jako dotazník,“ řekl Pačes. Do dotazníku podle dvou zdrojů blízkých firmě všichni oslovení napsali, že nic nevynesli, uvedl rozhlas.

O tom, že Bulhaři dostali z Prahy důvěrná data o obchodu, informovala na jaře bulharská média. Podle nich je tamní vláda poskytl člen dozorců rady ČEZ a náměstek ministryně financí Ondřej Landa. Podle českých médií bulharský premiér Bojko Borisov v tamním parlamentu tvrdil, že má od českého premiéra Andreje Babiše (ANO) dokumenty o tom, že se

v transakci angažují rusko-gruzínské společnosti se sídlem v daňových rájích, a ruské a bulharské banky. Landa i Babiš zmíněné informace popřeli. Mluvčí ČEZ Kříž už dříve uvedl, že únik by mohl ohrozit zájmy ČEZ a přeneseně i českého státu v mezinárodní arbitráži. Česká skupina ji zahájila předloni proti bulharské vládě kvůli zásahům tamních institucí, které podle ČEZ poškodily podnikání skupiny. Prodej aktiv ČEZ Inercomu v červenci znemožnil bulharský antimonopolní úřad se zdůvodněním, že Inercom by získal na trhu dominantní postavení. ČEZ i Inercom podaly proti tomu stížnost.

(Český rozhlas)

Malebné Slovinsko

Slovinsko je ještě neobjevenou zemí, přitom tudy projíždíme při cestě za jižním sluncem. Samotné Slovinsko (část bývalé Jugoslávie) jakoby míjíme a přitom je co obdivovat v létě i zimě. Největším městem a také hlavním je Lublaň, se svými zhruba třemi sty tisíci obyvateli není zrovna velkoměstem, ale na druhou stranu představuje paletu památek. Rozhodně bychom neměli minout další město, kterým je Maribor, poblíž hranice s Rakouskem. Najdete tu četné galerie a muzea. V Mariboru je totiž nejstarší vinný keřík v Evropě. Koncem října tu probíhá slavnostní sklizeň. Ve Slovinsku na vás dýchne nejen Rakousko, ale i Itálie, stačí zavítat do přímořského města Piran. Hned vedle Piranu pak leží velmi oblíbené letovisko Portorož.

Podle mnohých vůbec nejatraktivnějším místem Slovinska je jezero Bled. Hned vedle jezera začíná Triglavský národní park, ten zase víceméně lemuje hranice Slovinska a Itálie. Hrdě se tu pne do

výše 2864 metrů nad mořem i hora Triglav, která je symbolicky vyvedená i na slovinské národní vlajce. Velkou turistickou atrakcí je tu i Bohinjské jezero, které je sice všeobecně méně známé než Bled, ale je na druhou stranu delší, hlubší a podle mnohých i o dost krásnější. V Triglavském národním parku se nachází i známá soutěska Vintgar, která měří úctyhodných šest kilometrů. Přes dřevěné chodníky se dostanete až ke sto padesát metrů hluboké roklině – prostě něco na první pohled dosti podobného jako třeba Macocha, vůbec se dá říci, že ty česko-slovinské podobnosti jsou někdy až zvláštní. Prohlédnout zblízka si lze i Slovinský přírodní kras – Postojenská jeskyně jsou otevřeny turistům už skoro dvě stě let. Pět kilometrů chodeb jistě stojí za prohlídku.

Na závěr našeho putování Slovinskem přidejme ještě malý tip pro nadšené vodáky. Největší místní řeka Sáva je přístupná celoročně, stačí jen chtít. Kempy jsou všude kolem, Slovinsko si tak můžete vychutnat pěkně i z říčního břehu ... sh

Ilustrační foto: Slovinsko kráší nádherné přírodní scenérie.

Foto: David Mark-Pixabay.com

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Bez hvězdy prvorepublikových filmů by dnes nelétaly raketoplány

V období první republiky hrál zejména milovníky a mladé hrdiny. Můžeme si jej pamatovat jako septimána Jindru Benetku ze snímku Škola, základ života! Nebo dr. Marka z komedie Katakomby, kde hrál po boku Vlasty Buriana. Po válce se stal vědcem, bez kterého by možná ani dnes nelétaly americké raketoplány. O kom je řeč?

Antonín Novotný se narodil 15. března 1913 v Táboře do rodiny obchodníka střížního zboží Františka Novotného. Vystudoval tábořské gymnázium a s rodinou se přestěhoval do Prahy, kde pokračoval ve studiích.

V Praze ho objevili režiséři Svatopluk Innermann a Vladislav Vančura, kteří ho chtěli obsadit v dramatu PŘED MATURITOU (1932). Nakonec byl režiséry (místo Rudolfa Deyla ml.) vybrán do titulní postavy studenta Jana Šimona. Tato postava odstartovala celou řadu postav milovníků, mladých hrdinů a sympatických chlapíků. Těmito rolím dodával půvab svým klidným a vlnivým hlasem, uhlazeným zjevem a také melancholickým pohledem v očích.

Role milovníků následovaly po desítkách (Záhada modrého pokoje, Písníčkář, Sedmá velmoc, Slávko, nedej se! nebo Hotel modrá hvězda. Právě tento film se stal jeho posledním, v roce 1942 totiž ukončil hereckou kariéru.

Takto si Antonína Novotného pamatují všichni. Jako doktora technických věd, který pomohl NASA s cestou do vesmíru už jen málokdo

Ozval se i Hollywood

Americká filmová společnost MGM si vybrala mladou československou hvězdu na stáž, když hledala v Evropě nové tváře. K No-

votného smůle se však americký sen nekonal a po devítiměsíční dřině se mladý elegant rozhodl vrátit zpět do Československa. Americe však ještě neřekl definitivní sbohem.

Mimořádné dílo hudebního skladatele

Hudební skladatel Jaroslav Křička se narodil 27. srpna 1882 v Kelči na Valašsku. Hudební základy získal u svého otce, který ho učil hře na klavír na housle a němčině. Po studiu piaristického gymnázia v Némeczkém Brodě, odešel na pražskou konzervatoř, kde byl jeho učitelem Karel Knittl, který ho připravoval

z harmonie, nauky o nástrojích a hry z partitury. Zrovna tak ho Karel Stecker učil skladbě a kontrapunktu. Tehdy se Křička věnoval hře na tympany.

V roce 1903 se Křička ujal řízení dělnického sboru v pražských Vršovcích, na Starém Městě řídil pěvecký sbor pražských rukavičkářů a velkým počinem pro něho bylo

vedení spolku Harmonie, a to již ve druhém ročníku studií (sic!). Po Václavu Talichovi převzal Akademický pěvecký sbor a spolu s řízením sborů se značnou měrou věnoval i skladatelské činnosti. Jaroslav Křička byl vedle tvorby Vítězslava Nováka a Josefa Suka ovlivněn hlavně díly B. Smetany, A. Dvořáka a Z. Fibicha.

Když ukončil studia v Praze, rozhodl se na doporučení Karla Hoffmeistra studovat v Berlíně, kde na něj velmi zapůsobilo Umělecké divadlo z Ruska, které ovlivnilo jeho rozhodnutí přijmout místo učitele hudby v Dněpropetrovsku (tehdy Jakatěrinoslavi), kde působil v letech 1906 – 1909. Vyučoval zde teorii, harmonii a komorní hru. Založil zde také orchestr, se kterým prováděl díla B. Smetany a A. Dvořáka. Studoval partitury symfonických děl a byl nadšen ruskou hudbou především v dílech Michaila Ivanoviče Glinky. V Dněpropetrovsku složil mnoho děl a také svoji nejznámější píseň Albatros ze sbírky Severní noci. Během pobytu v Rusku se zajímal o díla Ruského-Korskakova a Musorgského, která na něj rovněž mimořádně zapůsobila.

Po návratu do své vlasti navštívil Křička nejprve L. Janáčka na varhanické škole v Brně, poté soukromě učil v Praze a již v roce 1909 se stal sbormistrem vinohradského Hlaholu. Sprátilil se též s Ladislavem Vycpálkem a žáky V. Nováka a od roku 1911 zastoupil K. Steckera na pražské konzervatoři. Po smrti K. Steckera se stal v roce 1919 profesorem skladby na konzervatoři v Praze, kdy jeho žáky byli kupř. Karel Hába, Emil Hlobil, Václav Trojan a Ján Cikker. Roku 1936 byl jmenován profesorem

(ČTK)

Ztráta a nález miláčka Moskvy

Drzá krádež kocoura, který se stal miláčkem návštěvníků moskevského muzea spisovatele Michaila Bulgakova, rozpoutala bouři vášní v ruské metropoli.

Stala se událostí v mnoha médiích, než se ukradeného kocoura podařilo najít a vrátit zpět, napsala agentura AFP. „Nejslavnější moskevský kocour „žil v muzeu od roku 2005 a byl pojmenován na počest obřího kocoura ze slavného Bulgakovova románu Mistr a Markétka, který se jmenoval Begemot. Uprostřed týdne se zaměstnanci muzea obrátili na policii: očiti svědci totiž tvrdili, že neznámá žena strčila Begemota do tašky a odešla s ním pryč. Zpráva se okamžitě dostala do vysílání místních televizí a dokonce i celostátních. Patnáctiletý kocour se totiž těšil oficiálnímu postavení člena personálu muzea i obrovské popularity mezi návštěvníky, kteří se s ním často fotografovali. Podle některých

médií tak zastával dvojroli pracovníka muzea a muzejního exponátu. Policie vyhlásila po kocourovi pátrání a o několik hodin později se mazlíček muzea našel u nedalekého divadla. Muzeum nyní uvažuje o posílení kocourovy bezpečnosti, konkrétně o pořízení obojku s čipem umožňujícím vyhledání polohy.

Příběh tím ale nekončí. Podle listu Moskovskij komsomolec do muzea napochodovala tajemná únoskyně, aby vysvětlila své počínání. Kocoura si prý odnesla v přesvědčení, že v muzeu zvíře trpí a strádá, a tak mu chtěla pomoci. „Koukejte, vždyť má kočičích celý pocuchaný. To vymyslel stylist?“ prohlásila v nářezce na zprávy, podle nichž má prý Begemot k dispozici vlastního lékaře a kadeřníka. Ve skutečnosti se podle ní každá domácí kočka má líp než muzejní kocour.

SPOLUŽÁCI

Ostap popolezl po břiše a pro sebe se čertil, že nemá u sebe zbraň. Za ním popolezla Irena, ozbrojená snajperka, dvaadvacetiletá studentka institutu kultury, autorka nedopsané diplomové práce na téma: „Pedagogické pohledy Konstantina Stanislavského“.

Oba leželi v tom proklátém lese snad celé věky. Bylo třeba popolezt ještě tak padesát metrů k nepřátelskému blokpstu. Neúprosně nastupující dřimotu nezahnala ani rozpustná káva. Ira se podívala na Ostapa a očima naznačila, že jestli popolezou ještě několik metrů, bude jich vidět jak na dlani. „Vím“, řekl si v duchu Ostap a nespílel se. Nedaleko po straně se ozval nějaký šumot a hned na to začal pálit minomet. Kdosi pročešával planinku. Nic se jim nestalo. Ira potom dlouho vzpomínala na ten zážitek a se smíchem dodávala, že ji Ostap jakoby požádal o ruku, jestli se z té rozvědky vrátí živí. Bylo to krajně naivní, neboť Ostap již měl v Evropě ženu a děti.

Stránku 6 připravila a redigovala Nataša Weberová.

JEVGENIJA BILČENKO
Z ruštiny přeložila
NATAŠA WEBEROVÁ

Z herce inženýrem a doktorem

Ačkoliv se zdálo, že má Novotný zaděláno na celoživotní hereckou dráhu milovníků a hrdinů, on sám bral herectví spíše jako zábavu a rozhodně netoužil po divadelním a filmovém životě.

Jeho vášní byla totiž chemie. Tu začal studovat už v dobách, kdy se věnoval filmu. Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy studoval ještě před uzavřením vysokých škol nacisty. Po válce získal na ČVUT titul inženýra chemie a poté i Dr. technických věd.

Krátce pracoval na ČVUT jako odborný asistent a do roku 1948 se věnoval dokonce podnikání v chemickém průmyslu.

Zpět v USA, tentokrát však ne jako herec

Novotného specializací byly smalty. Neří nezajímavé, že mladý septimán Benetka byl ve skutečnosti velkým technickým odborníkem, krátce byl ředitelem výzkumného ústavu v Komárově (1948 – 1958), odborným poradcem a pedagogem v Chotěboři nebo odborným pracovníkem v pražském podniku Smalt (1960 – 1968).

Před srpnovou vojenskou intervencí v roce 1968 byl na stáží v západoněmeckém Coburgu, kde se poté usadil natrvalo. Dále se ale věnoval oboru smaltů a zanedlouho na to se vrátil zpět do USA, tentokrát však

jako vědec, který měl posunout Američany blíže k vesmírným dálkám.

Vědec, který posunul NASA do vesmíru

Svou druhou americkou šanci už ale Novotný využil. V oboru smaltů začal spolupracovat dokonce s NASA na vývoji speciálních smaltových destiček pro raketoplány. Co je však zajímavé, že tyto jeho destičky se na raketoplánech používají dodnes.

Pak ale přišel další rok politických změn. Po roce 1989 se několikrát vrátil do svých milovaných Čech. Jeho bývalé slávy už zde byl ale konec. Naše země si Antonína pamatovala jen jako herce z černobílych filmů, ale jeho vědeckou slávu, která se doslova hvězd dotýkala, mnoho lidí neznalo.

Místo posledního odpočinku přeci jen doma

Jeden z našich nejoblíbenějších předválečných herců Antonín Novotný umírá 23. dubna 2005 v bavorském městě Rödental ve věku devadesáti dvou let. Česká veřejnost se však o jeho smrti dozvěděla až s ročním zpožděním.

Novotného ostatky byly dle jeho posledního přání převezeny do Čech, kde byl rozptýlen. Je tak spjat se svou rodnou zemí, která ho vždy milovala.

JAROSLAV SVOBODA

skladby na mistrovské škole a v letech 1942 – 45 byl rektorem pražské konzervatoře.

Pokud se týče Křičkova díla, jsou v něm obsaženy v podstatě všechny druhy a žánry. Ze skladeb pro klavír bych vybral Humoresku Es dur a suitu ze scénické hudby k divadelní hře V. Dyka Zmoudření dona Quijota, v skladbách pro sólové nástroje uvedu Ukolébavku pro housle a klavír a Píseň hor pro flétnu a klavír a z komorní hudby je známa Sonáta e-moll pro housle a klavír, určená památce Jana Štursy. Jaroslav Křička se zaměřoval i na orchestrální skladby, z nichž bych připomněl předehru k Maeterlinckově pohádce pro velký orchestr s názvem Modrý pták a suitu z hudby k filmu Svatý Václav z roku 1930.

Umělec je znám též tvorbou písní, jako byl cyklus čtyř písní pro střední hlas s doprovodem klavíru, nazvaný O lásce a smrti a Říkadla a písničky pro hochy a holčičky. Z písňových drobností jmenuji Heslo J. A. Komenského, což jsou čtyři sbory na slova J. A. Komenského s použitím jeho nářevů. Jeho Tyrolské elegie pro sóla, mužský sbor a orchestr je možno zařadit mezi kantáty. Podobně tak i krále Lávrů, což je scénická kantáta se zpěvy a tanci na slova stejnojmenné básně K. H. Borovského.

Jaroslav Křička složil i mnoho sborových písní (Pozdravujte zemi, obláčkove na slova K. H. Máchy), dětské sbory (Maminkám k svátku), sbory ženské (Dvojzpěvy na slova moravské lidové poezie s názvem Moravské písně) a smíšené sbory (Mateřidouška na slova úvodní básně z Kytky K. J. Erbeny). Můj zvláštní zájem náleží sborům

mužským (zpíval jsem vždy v basové sekci Sdružení), ať už vzpomenu sbor Sedmdesát tisíc na slova Petra Bezruče či sbor Dyby černé očenka, které jsme v Pěveckém sboru pražských učitelů mnohokrát interpretovali jak v domácím prostředí, tak i na koncertních zájezdech v cizině. Mužský sbor Dyby černé očenka je sbor, jenž má jedinečnou, neopakovatelnou barvu a výraz.

Autor skládal také opery, první z nich byla Hipolyta (již z roku 1910), ze které stojí za povšimnutí árie Madonno přecistá. Další byly kupř. Strakonický dudák (podle báchorky od J. K. Tyla), Pohádka zimního večera (scénická hudba k divadelní hře W. Shakespeara), Zahofanský hon a mnoho jiných.

Bylo by toho, samozřejmě, víc, jenom připomenou, že Jaroslav Křička skládal rovněž hudbu k filmům, klavírní houslové skladby pro mládež, dětské písně, dětské zpěvohry, lidové písně v různých úpravách, duchovní písně a hudbu k tělovýchovným hrám, pochody, tance, intrády a znělky. Při LOH v roce 1936 získal ve skladatelské soutěži bronzovou medaili za skladbu Horácká suita. Vydal rovněž řadu informačních, ale i popularizačních publikací, v roce 1921 byl zvolen členem České akademie věd a umění a v roce 1957 byl jmenován Zasloužilým umělcem. Tak mimořádně erudovaného a mimořádně tvůrčího skladatele česká hudební literatura opravdu nepamatovala. Hudební skladatel, hudební pedagog, dirigent a vysokoškolský učitel Jaroslav Křička zemřel 23. ledna 1969 v Praze ve věku 86 let.

MILOSLAV SAMEK

Ruští medvědí agenti útočí i na slovatné Brity

tonsý expert Priit Homebag. Dábelský útok medvědí agentů na dětské duše nebohých dětí svobodné Evropy (neplést se Svobodnou Evropou) podle expertů vypadá z ruského seriálu jako sláma z lapť (neplést s botami). Navrhuji, aby náš tisk a televize sestavily akční trojky, které by zkoumaly a dokumentovaly vliv medvědí agentů na duše naší mládeže.

Seriál se promítat může – když už se u nás i zakoupil a prodává – ale měl by se prodávat jen s výhradním komentářem našich bezpečnostních analytiků!

V Putimi, jež proslula tradicemi vyhledávání ruských agentů již od I. světové války, bych doporučil zřídit centrálu analytického vyšetřování medvědí seriálů – a zvláštní oddělení by mělo zkoumat pohyb a činnost živých medvědí agentů v oblastech napadených výskytem těchto zvířat. Je třeba dohlédnout i na spící med-

vědy v norách – může jít o spící agenty! Je vidět, že po neúspěchu s dopadením nebezpečného medvědího agenta na Valašsku – jenž podle některých zpráv a videí na internetu se dokonce pohyboval na státní silnici na Vsetín na motocyklu! – je nutno zřídit speciální agenturu pro sledování a odchyt těchto narušitelů. Je naprosto jasné, že vsetinský medvěd byl vyslán Ruskem, aby trhal naše ovečky a prováděl cílenou sabotáž našeho hospodářství.

Nakonec připomínám nutné heslo pro naše kontrarozvědky v medvědí ruské kauze – jejich heslo by mohlo znít „Pepku, Vyskoč!“ Tím bychom utčili i tradici skvělých starorakouských rozvědků, jak je popsal národní klasik ve své nesmrtelné knize.

JIRÍ JAROŠ NICKELLI, Brno (Medvědí agenti se sice na Boskovicku a Brněnsku zatím neobjevili, leč doba velí „Důvěřuj, ale prověřuj!“)

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

JEDEN PŘÍBĚH Z „UTAJENÉ VÁLKY“

V neděli 26. 3. 1939 přivezli do pražské vojenské nemocnice ve Střešovicích těžce raněného mladého muže. Neměl doklady. Na sobě roztrhanou policejní uniformu a nemohl mluvit.

Aktérem události byl Josef Luhan, který sloužil u státní policie v Užhorodu a rovněž příslušník jednotek Stráže obrany státu (SOS). Zúčastnil se tedy té „utajené války“. Pohraničních incidentů s Maďarskem, ale i s Polskem na Podkarpatské Rusi, vyúsťujících v otevřené střetnutí. Trvajících od podzimu 1938 do definitivního rozbití a okupace Československa v březnu 1939, ještě vlastně ve chvíli, kdy už nad Pražským hradem vlál prapor s hákovým křížem...

Tehdejší nejvýchodnější část našeho státu označoval čs. hlavní štáb jako Hraniční oblast 42. Za kritických let ji velel brigádní generál Oleg Svátek (popraven německými okupanty 1. října 1941). Proti maďarské přesile mohl nasadit vedle dvou praporů SOS, sotva šest praporů pěchoty, dva dělostřelecké oddíly, rotu tanků a obrněných automobilů, dva pozorovací letouny. Všechny útvary měly poloviční stav, jelikož pro soustavný tlak nacistického Německa musela čs. armáda snižovat počty mužstva.

Kvůli horskému terénu stejně jako nepřítel i čs. velení rozdělilo své skromné síly do tří bojových skupin – východní, střední a západní. Boje na západním směru začaly 14. března večer. Do nástupu údolím řeky Uh nasadili Maďaři pěší brigádu, eskadronu jezdeckta, tři čty tanků, dělostřelectvo a několik letadel. V prvním sledu obrany, od užhorodského letiště po Ruské Komarovce, stála domaninská rota SOS nadporučíka Karla Soukupa.

K důležitému mostu u Domaninců postupuje protivníkův útočný proud. Pouhých patnáct mužů policejního štábního strážmistra Karla Černovského počáteční nápor odráží. Od boku a týlu ale Soukupovu rotu napadají záškodníci z horthyovské organizace Szabadcsapatok. Družstvo u užhorodské střelnice je rozbito. Jeho velitel respicient finanční stráže Jan Chrástenský padl, těžce zraněn umírá i policejní štábní strážmistr Metoděj Hrubý. 15. 3. v 2,30 hod. ráno vydává npor. Soukup rozkaz ustoupit na nové obranné postavení před Onokovci, připravené vojáky pěšího pluku 36. K některým příslušníkům SOS se však rozkaz nedostal...

Družstvo z Petrovické cesty ustoupilo pouze k úpatí Lysé hory. Policejní strážmistr Josef Kádner se strážmistrem Štefanem Dančiakem postřelují kulometem prostor před sebou. Svítá a začíná drobně sněžit. Kousek nad nimi se za sáhovinou dřeva kryje strážmistr Josef Luhan. Chlapec z Pošumaví, jehož existenční nejistota přivedla do policejních řad a zavedla až sem. Podobný osud mají i Pražák Kádner či Štefan ze slovenského Liptova.

Po tzv. vídeňské arbitráži (2. 11. 1938), kdy musela ČSR pod dalším diktátem Německa a Itálie vydat Maďarsku jižní oblasti Slovenska a Podkarpatské Rusi zůstali natrvalo u praporu SOS Užhorod. Nyní blízko Luhana sněhový poprašek rozvířily dopadající střely. Chce se proto odplížit trochu stranou. Najednou pocítí ránu do obličeje. Ačkoliv má zavřená ústa, vníká mu do krku vzduch. Sáhá si na tvář, ruku má plnou krve. Ztrácí vědomí...

Prezident Hácha v Berlíně pod výhrůžkami nacistických předáků přijímá „ochranu“

Smutné Vánoce 1938 u jednoho z družstev SOS na Podkarpatské Rusi

českého národa tzv. třetí říši, německá wehrmacht se chystá vpochodovat do Prahy, slovenský zemský sněm vyhlásuje už předtím Slovenský stát. Československo fakticky neexistuje. Anebo ano? Určitě v srdcích lidí jako jsou Kádner, Dančiak, Luhan a jiní, odrážející maďarské útoky.

Štefan nese úvozem na zádech bezvládného Josefa. Před nimi se nachází studená voda užského kanálu. Chtějí-li ke svým musí do ledových vln. Po několika kilometrech z posledních sil doráží na řeckokatolickou faru

v Onokovcích. Okolo obce jsou maďarští honvědi. Farář odmítá pomoci. Horkokrevný Dančiak vytahuje pistoli. Nakonec získal koně i s povozem. Luhana spolu s lehce raněným vojínem Mičekem ukrývá pod seno na voze. Začíná divoká jízda přes bojovou linii...

Když se Josef Luhan dostal na operační stůl divizní nemocnice v Perečíně bylo možno konstatovat, že smrt tentokrát prohrála souboj s náhodou opravdu zázrakem. Kulometná střela zasáhla obličej šikmo ze shora

vedle nosu, přerazila obě čelisti, vyrazila zuby, roztrhla tvář a prošla mezi tepnami, přerážla límec uniformy a zranila ještě rameno...

Čech Josef Luhan a Slovák Štefan Dančiak se nedožili druhého rozbití Československa. Takové prosté a obětavé občany jejich ražení by za nynější nihilistické a cynické doby, plné falešných proroků potřebovaly oba naše národy, jak tu potřebnou sůl z pohádky o onom hloupém králi, jež zavrhl jedinou rozumnou dceru.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Zavraždění Češi v Osvětimi, Mauthausenu a dalších peklech, svědčí proti lži sudetů

V poslední době se z různých sudetských a prosudetských pozic ozývají prohlášené hlasy o jakémisi „rozdílu mezi postižením Čechů a alias Sudetoněmců“ za války a po válce. Celá tato propaganda je založena na superlžích různých landsmanů a jejich koryfeů u nás. Lze jmenovat nejen pány Posselta nebo Zeihsele, ale třeba i české kompradory sudetů jako jsou pánové Krystlík, Herman nebo i Bělobrádek.

Než zpět k sudetské mantře o fiktivním „rozdílu postižení“ Čechů a alias sudetů. Alias sudetů nám nepřestajně tvrdí toto: Velkoněmecká říše pouze plánovala vyhlazení Čechů, ale prakticky je „nerealizovala“ (!). Kdežto Češi po válce prý vedení pomstychtivým Benešem (!) jednak vraždili Čechy jako na běžícím páse, jednak zavedli „zločinecké dekrety“, které jsou podle Krystlíka prý „nacionálně socialistické“ (!! „Rád vyvrátím“, jak jednou pravil klasik českého herectví, pan Horníček.

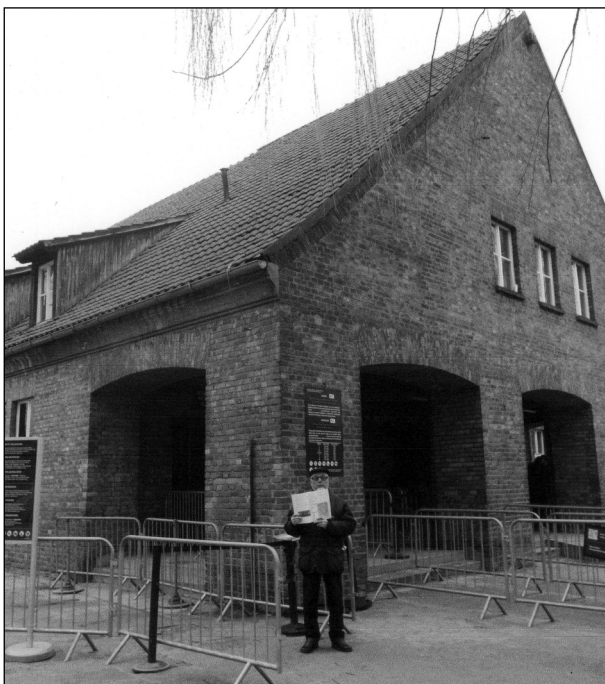
Tak za prvé, kdo plánoval a nakonec i počal uskutečňovat genocidu Čechů? Byla to v první řadě sama Velkoněmecká říše, nikoli jen „národnostně nehmotní nacisté“. To je oblíbená hláška pana Hermana – za vše mohou „národnostně nehmotní“ nacisté, nikoli Velkoněmci a alias sudet! Bohužel, na tuto historickou pitomost skáče

řada politiků vystupujících pod jménem Čechů. Všichni popravení za heydrichiády, za I. i za II. stanného práva, a jindy v nelegitimním protektorátě, byli popraveni na rozkaz nikoli NSDAP, nýbrž na rozkaz Velkoněmecké říše – „Grossdeutsches Reich“! ČSR, jež nikdy nezanikla legitimně, válčila nikoli s NSDAP nebo SS nebo Waffen SS, ale válčila s III. Reichem a jeho federátem Maďarskem! Toto je třeba neustále připomínat nejen obhájcem alias sudetů, a alias sudetům samým, toto je třeba připomínat i těm Němcům, kteří alias sudety podporují, nechťejí uznat Postupim a Paříž a nahrávají nezákonnému zrušení dekretů u nás.

Za druhé, genocidu Čechů veřejně plánovali tito váleční zločinci: Konstantin von Neurath, dále generál Friderici, K. H. Frank, Reinhard T. Heydrich, Kurt Daluge. Nápomocen jim byl Konrad Henlein.

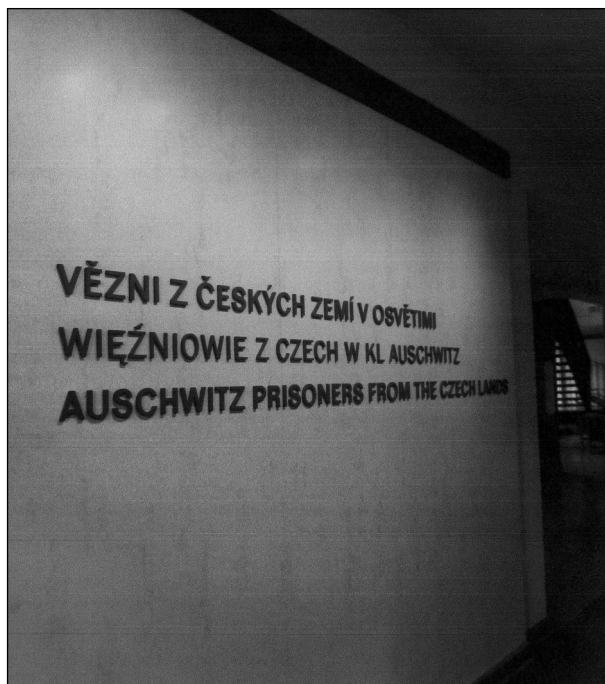
Za třetí, genocida Čechů započala již roku 1938 vražděním československých občanů v československém pohraničí, a za toto vraždění byli vyznamenáváni freikorpsové, ordneři a jiné zločinecké tlupy alias sudetů Sudetskou medailí Adolfa Hitlera.

Za čtvrté, vraždění Čechů systematicky pokračovalo po dvojím vyhnání Čechů z pohraničí v letech 1938 – 39 a z vnitrozemí v letech 1940 – 1944 (celkový odhad

Jiří Jaroš Nickelli u jednoho z osvětimských baráků

dvojího vyhnání se pohybuje kol 350 tisíc Čechů + 25 tisíc Židů a německých antifasistů z pohraničí). A vraždění Čechů vedle vraždění Židů a Romů pokračovalo ve velkoněmeckých vyhlazovacích táborech Osvětim I a Osvětim Birkenau a Mauthausen, které byly v nejtěžší III. kategorii říše, a dále v koncentracích jako byly Dachau, Flossenbirk, Sachsenhausen, Ravensbrück, Gross Rosen a pobočky, Bergen-Belsen atd. a ve věznicích, jako byly Breslau, Plötzensee, Špilberk, Kounicovy koleje, Pankrác, Pečkárna, Pod Kaštany atd. atd. A byly to desetitísece Čechů, vedle československých Židů a Romů, kteří neoddelitelně patří k obětem strašlivého řádění Velkoněmecké říše v protektorátu. K tomu všemu musíme připočítat tisíce českých obětí pochodů smrti, jak na území protektorátu, tak mimo něj, které doposud neznají konečné číslo! (Sborník Přežili svou smrt. Pochody smrti, ČSBS Praha 2005. A sborník Perzekuce bez soudu. Cesta k vyhlazení Čechů. ČSBS Praha 2006.)

Tragická skutečnost

Tak například jak to bylo v Osvětimi I? Koncentrační tábor Osvětim I byl založen 14. června 1940 blízko městečka téhož názvu u řek Visly a Soly, 40 km západně od Krakova. Nedaleko byla zahájena výstavba dalšího velkoněmeckého pekla Osvětim Birkenau, kde bylo zavražděno odhadem 1 500 000 mužů, žen a dítek z celé Evropy. Osvětim I byla zbudována z bývalých kasáren polské republiky. Od počátku to byl především politický lágr, a proto se tam dostali političtí vězni Češi i Poláci. (Bartek I., Osvětim I byl především politický lágr, sborník ČSBS Praha 2006). Do Osvětimi I, kmenového lágru s 18 až 20 tisíci vězni, směřovaly transporty českých a moravských vězňů, a téměř všichni tam zahynuli.

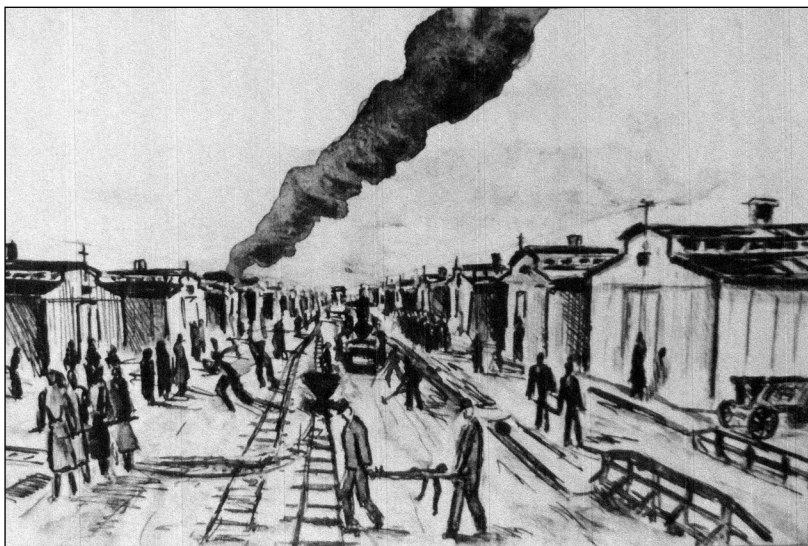
A my, pozůstalí po těchto zavražděných českých vězňích, se ptáme alias sudetů a jejich koryfeů jako je pan Krystlík a podobní. Pánové, kde jste vzali mantru, že vyhlazování Čechů nezapočalo nebo dokonce vůbec nebylo?? Vy a vám podobní jste tvr-

dili nebo tvrdíte, že prý „genocida Čechů nebyla, byly jen plány, kdežto Češi realizovali genocidu alias sudetů“(!) Zde jsou fakta o prováděné genocidě Čechů. Takže genocidu Čechů – jejich hromadné vraždění – počali Velkoněmci, v tom počtu nacisté a esesáci za pomoci alias sudetů. Nevraždili v Brně – Medláncích o dni osvobození v řadách popravy čtyř těž sudetští i brněnští Němci? Nevraždili mj. sudetští Němci v Letovicích na koupališti nevinné Čechy, dokonce ženy a dívky, ranou do týla? A naopak – střílel někdo z Čechů na Němce při pohřebním pochodu? Dle žijících svědků nepadl jediný výstřel. Údajné tisíce mrtvých jsou prokázáný výmysl. Tak pánové – buďte pokorně mlčte, anebo se kajte.

DR. JIŘÍ JAROŠ NICKELLI, ČSBS Boskovice

Autor je příbuzný dvou obětí Osvětimi I a sekýráry Pankrác, potomek obětí gestapa

Stranu 7 připravil a redigoval Jan Jelínek.

Kresba vězně – obrázek z pekla koncentračního tábora

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

LLR: na základně Prizraku i na frontě

Během návštěvy v Luhanské lidové republice (LLR) jsme se se členy Společnosti přátel LLR a Doněcké lidové republiky (DLR) vypravili i za bojovníky brigády Prizrak Alexeje Mozgového do Kirovsku. Z Luhansku nás doprovázel bývalý bojovník Prizraku Alexej a dva ozbrojení muži jako naše ochranka.

Kirovsk je malé městečko, ležící 20 kilometrů severně od Alčevsku a sedm kilometrů jižně od tzv. linie příměří. Byl založen roku 1754 jako Golubovka, v roce 1962 byl ale přejmenován na počest sovětského činitele Sergeje Mironoviče Kirova. Do začátku občanské války zde žilo 40 000 obyvatel, nyní 10 000. Město bylo mnohokrát ostřelováno Ukrajinci. Největší škody utrpělo v roce 2014. Přes jeho centrum jsme došli na vojenskou základnu brigády Prizrak.

V dubnu 2014, v době protestů proti vládě v Kyjevě, vznikla v Luhansku skupina Alexeje Mozgového jako oddíl domobrany. Postupně se přesunovala do Olchovky, Antracitu, Sverdlovsku a Lisičansku. Zde bránila v červnu a červenci 2014 Lisičansk. Po roztržce s vedením LLR přešel Mozgovoj pod skupinu Igora Strelkova a po odchodu Strelkova vystoupil s kritikou minských dohod a vyzval vlády LLR a DLR zrádci. Oddíl Mozgového odstoupil 22. července 2014 z Lisičansku do Alčevsku a účastnil se bojů u Lomovaty a Per-vomajsku. Koncem téhož léta oddíl dosáhl velikosti brigády a začal se nazývat brigádou Prizrak. V září 2014 měl Prizrak 1000 bojovníků. Kromě obyvatel LLR, DLR a Ukrajiny byli členy brigády dobrovolníci z Ruska, Bulharska, Slovenska i z dalších zemí Evropy i Ameriky. Koncem ledna 2015 se brigáda účastnila bojů o Děbalcevo. Na základně mají panel, na němž jsou umístěny fotografie všech padlých členů Prizraku v letech 2014 až 2018. Jeho smysl vyjadřuje věta nad snímky: „Nezapomeňte na ty, kdo všechno obětovali pro vlast.“

Zbabělý atentát

V květnu 2015, dvacátého třetího, byl na Alexeje Mozgového spáchán atentát. Tragicky zahynul v autě u vesnice Michajlov-

ka nedaleko Alčevsku. K atentátu se přihlásila ukrajinská diverzní skupina Stíny. V roce 2015 se brigáda stala součástí Lidové milice LLR (armáda LLR) jako její 14. batalion. Přestěhovala se z Alčevsku do Kirovsku, jejím velitelem je nyní Alexej Markov, přezdívkou Dobryj. Její bojovníci brání severní hranici Luhanské lidové republiky.

Dcera pluku

Brigáda má i svou „dceru pluku“, 11letou Žákyni 6. třídy 13. základní školy v Alčevsku Bohdanku Něščeret, přezdívkou Doča, básnířku a kozačku. Bohdanka se kdysi s Mozgovým skamarádila a jeho smrt ji citelně zasáhla. Stala se čestnou členkou Prizraku a začala psát básně o válce. Jako jiné děti si přeje mír a snaží se pro to mnoho udělat. Navštěvuje i bojovníky Prizraku, aby, jak sama říká, pozvedla bojový duch brigády.

Na štábu Prizraku nás přivítal Dobryj a další bojovníci. S Dobrym se znám už dva roky, seznámili jsme se v roce 2016 v Alčevsku u Bohdanky. Se členy brigády jsme besedovali. Vyprávěli nám o situaci na nedaleké frontě. Ukrajinci stílejí nehledě na tzv. příměří na základě minských dohod z ledna 2015 po území LLR každý den, i ze zbraní, dohodami zakázaných. Stílejí zejména po obytných domech, školách, nemocnicích, objektech infrastruktury a civilním obyvatelstvu včetně dětí, žen a starých lidí. Frontové vesnice jsou značně poničeny, tři čtvrtiny obyvatelstva odešly. Je zde mnoho ztrát na životech a raněných jak bojovníků, tak civilních obyvatel. V některých vesnicích nefunguje elektřina, neteče voda. Ves Želobok na samé tzv. linii příměří byla vymazána z povrchu země. Přesto tam ještě žila jedna rodina, ale i ta se po zranění ženy již také odstěhovala. Mnohokrát se Ukrajinci pokusili Želobok dobýt, nepodařilo se jim to. Tak ves za trest zničili a obyvatele vyhnali. Prizrak ale Želobok dále brání, aby Ukrajinci neobsadili další území. Bojovníci nám ukázali zbytky střel, které toho rána na Želobok dopadly. Několikrát byl náš rozhovor přerušen, když podřízení veliteli volali, aby jej informovali o aktuální situaci na frontě. A tak

jsem slyšeli, jaké pokyny Dobryj uděloval svým podřízeným. Projevili jsme přání podívat se do frontových vesnic. Do zničeného Želoboku jsme raději nejeli, ale do frontové vesnice Doněckij ano. Tam se již delší dobu nestřílí, takže je to bezpečnější.

Ve frontové vesnici

Jeli jsme autem, které slouží k převozu raněných. Kromě Alexeje nás doprovázeli dva muži se samopaly. Jedeme do zóny bojových operací, takže jsme dostali pokyny, jak se chovat. Mířili jsme na sever směrem k linii. Doněckij leží kilometr jižně od linie. Před válkou měl 4000 obyvatel, nyní 700. Část vesnice je úplně zničena. Byla svědkem mnoha bojů. Poslední větší boje zde probíhaly loni na podzim, kdy se skupina Ukrajinců pokusila prorazit obranu vlastenců. Vesnice byla pod palbou několik dní, děti a staří lidé museli být evakuováni do Kirovsku. Nejprve jsme dojeli na severozápadní okraj vesnice. Zde jsme vystoupili a šli pěšky ulicí, jež vede až na konec vsi. Vpředu i vzadu šel strážce se samopalem, nesměli jsme vstoupit mimo cestu. „Mohou tu být miny. Včera zde nebyly, ale v noci je mohla ukrajinská hlídka naklást“, vysvětloval nám muž z naší ochranky. Viděli jsme obraz zkázy. Většina domů byla zničena. V této ulici žije už jen pár lidí. Kolem vojenských hlídek a blok-postu jsme došli na konec Doněckého. Vojáci nám řekli, že sem není z ukrajinských pozic vidět, tak jsme mohli stát zpráva a dívat se na obzor. „Tady před námi začíná šedá zóna, tedy oblast bez vojáků a zbraní, oblast nikoho, která sahá až k tzv. linii příměří, o kus dále je minové pole, támhle na obzoru vidíte stromořadí, to je hranice. Nedaleko za stromy jsou už ukrajinské pozice. Je to odsud asi 1200 metrů,“ sděloval nám jeden z vojáků.

Ukrajinská palba při návratu

Při návratu jsme uslyšeli detonace. Ukrajinci začali střílet na Želobok. Dva kilometry severovýchodně od nás. Ještě že jsme tam nejeli. Stílejí ze zakázaných 120milimetrových minometů. Střelba trvala několik minut. Vojáci nám ukázali i místa dopadu ukrajinských střel, které si

LLR: Na základně Prizraku i na frontě

FOTO – JAROMÍR VAŠEK

vzali jako trofeje, a místa dopadu min. Vrátili jsme se k autu a jeli do centra Doněckého. Viděli jsme zničenou školu (dětí jezdí školním autobusem do Kirovsku) i bytovky. V jedné se nebydlí, druhá se opravuje. Po prohlídce centra vesnice jsme jeli na jiný její okraj. Poslední úsek jsme opět šli pěšky po cestě. V některých domech se bydlí, v jiných to vůbec nejde. Za posledním obydleným domkem byl blok-post a vojáci. Hleděli jsme do polí k Ukrajině. „Nestůjte tady, je na vás ze strany Ukrajinců vidět! Schovejte se za zábrany!“ Rychle jsme se přesunuli na kryté místo. Ukrajinské pozice jsou odtud vzdáleny 900 metrů přímým směrem a 1400 metrů napravo.

Každodenní ohrožení

Vojáci nám vysvětlovali, co je za blok-postem: „Po třech stech metrech máme v poli další blok-post, pak jsou ještě zákopy na přední linii.“ A tak se moji přátelé ocitli nejbližší ukrajinským pozicím. Pohovořili jsme i s místními obyvateli. Žena s dcerou nám vyprávěla o životě na frontové linii. Život? Spíš o živoření. Denně jsou ve smrtelném ohrožení. Dcera vyprá-

věla, že šla na louku za zahradou. Začali po ní střílet samopaly, kulomety i minomety. V těžkém šoku ji zachránili vojáci. Rodina má několik krav, ale nemá, kde je pást. Sousedům jednu krávu zabili, druhou zranili. Pást na louce je nebezpečné.

Silný zážitek

Vrátili jsme se k autu a odjeli ke kostelu. Před ním je památník místním občanům, zavražděným fašisty v době okupace za Velké vlastenecké války. Pak jsme se přemístili zpět do Kirovsku na základnu. Sdělili jsme Dobrému své zážitky, vyfotili se a poděkovali za možnost navštívit Prizrak a Doněckij. Vždy budete vítáni, řekl nám na rozloučenou Dobryj. Svezli jsme se do Stachanova na autobus, ale ještě jsme zastavili na okraji Kirovsku u známého plakátu Alexeje Mozgového s Bohdankou, abychom se u něj vyfotili. Autobus nás odvezl přímo do Luhansku. Návštěva u bojovníků na základně Prizrak a Doněckého na frontové linii patří k největším našim zážitkům. K těm nejsilnějším.

JAROMÍR VAŠEK,
předseda Společnosti přátel LLR a DLR
(Haló noviny, 14. 11. 2018)

Zdravé jádro brněnských vlastenců

Metropole jižní Moravy, proslulá různými antibenešovskými, antidobojářskými a prosudetskými skandály, není – zdá se – vůbec ztracena. Jsou tu zastoupeni i rozumní lidé a vlastenci. Zatímco Brno bylo v minulosti mnohokrát profláknuto nejrůznějšími atakami – připomeňme ničení symbolů SSSR a pomníku v Králově Poli srpobijcem Pelánem, vedoucí až k mezistátnímu skandálu, zhoření památníku tří odbojů u lázní Kopečná, bitvu o sochu prezidenta Beneše s brněnskými Němci, a nejnověji instalaci supermakety nacistického doupěte Německého domu na Moravském náměstí, ve městě volícím v prezidentské volbě ze 70 procent knížete, v městě pohřeblických pochodů sudetů – dnes se zdá, že situace se poněkud vyjasňuje.

Svědčí o tom mimochodem i článek v tříměsíčníku Zlatá Loď, propagačním listu restaurace téhož jména na náměstí Svobody v centru Brna. Vedle místopisných zajímavostí a článků o významných brněnských sportovcích tu najdeme i závažnou stať o pomníku Osvoboditele města Brna – památníku vítězství sovětských vojsk nad fašismem. Článek ve zkratce pravdivě líčí historii vzniku památníku v poválečné éře, jeho konečnou podobu v soše akademického sochaře Vincence Makovského, zachycující vojáka s automatem v poloze Palbu stav! Socha je symbolicky obrácena k místu zbořeného Německého domu, centru brněnských nacistů. Stať připomíná i biografii autora, národního umělce Makovského a tvůrce pod-

stavce prof. Kuriala. Zde autor neváhá uvést historickou pravdu o desce s textem J. V. Stalina s rozkazem u ukončení bojů. Text je uveden i v historických publikacích o Brně. Autor správně podotýká, že text byl odstráněn v roce 1993 kvůli antikomunistickým náladám ve městě. A podotýká: „Dnes by však s troškou nadhledu stálo za to napsat na pomník třeba jen stručně: Osvoboditelům a obětem válek“. My odbojáři k tomu můžeme dodat jen toto:

V sousedním Rakousku v hlavním městě Vídní ční dodnes obrovský monument osvobození Rakouska Sovětskou armádou i s příslušným rozkazem generalissima Stalina a s „bolševickými symboly“! A žádnému rakouskému demokratu to nevadí. Každoročně tam delegace přinášejí květy a věnce. To jen u nás jsme vždy papežtější než papežové, není-liž pravda? Současný brněnský magistrát, promořený prosudetismem, ovšem sotva v tomto směru něco změní. Na druhé straně je důležité, že v samém centru města Brna se našel ohlas, který množství návštěvníků upozorňuje na tento stav. Zkrátka a dobře, ne všichni v Brně se pomátli prosudetismem, multikultismem, hollanismem (radní Hollan, propagující maketu Německého domu) a hermanovským rektalpinismem. Je tu dobré jádro vlastenců, myslících občanů. Dokazuje to i citovaná stať v široce čteném periodiku.

JIRÍ JAROŠ NICKELLI,
ČSBS Boskovice

Banderovci jako veteráni špiní odkaz boje s nacismem

Ukrajina se jako stát opět zapsala do černé knihy historie. Státní legitimizace banderovců – tzv. OUN – jako „válečných veteránů“ výrazně zhoršila zbytky dobrého jména Ukrajiny ve společenství civilisovaných států. Kdo byl Stepan Bandera a kdo byli banderovci? Podle dnes jakýchsi dobových výkladů ukrajinských šovinistů byl Bandera vůdce „osvobozovacího boje za nezávislost Ukrajiny proti dábelskému bolševismu“. Jaké jsou skutečné historické realie jeho osoby a hnutí, kterého byl jedním z čelných zástupců?

Ukrajina vznikla jako první útvar přechodné státnosti v roce 1917 z podpory německých a rakouských vojsk Mackensenovy a Böhm-Ermolliho okupačních armád.

PODIVNÁ PÍSEŇ UKRAJINY

Podivnou píseň pješ Ukrajino!
Skřípe v ní písek zpod okovaných bot.
Falešné tóny píšťal po Tvých městech znějí,
falešné tóny od falešných not.
Komu vzdáš hold Ukrajino!
Vrahům tisíců obětí.
Ti mrtví,
své písně nikdy nedopělí
nevinnou krev
tvé tóny znesvěti.
Falešnou píseň pješ Ukrajino!
Skřípe v ní písek
zpod okovaných bot.
A pochodně s bubny
se daly na pochod.

NATAŠA WEBEROVÁ

Tehdy se spojily atamanské pluky Machna, Petljury a Skoropadského k ovládnutí území tehdejší Malorusi. Politicky vytvořily Centrální Ukrajinskou radu, jejímž generálním sekretářem se stal Skoropadskij. Ta vládla pomocí dekretů – tzv. universálů. Tato vláda přispěla k brestlitevskému míru za asistence zejména Mackensenových trup. Po vyhrané občanské válce pak sovětské Rusko vyhnalo zbytky Mackensenovy armády a paralyzovalo i pluky Machna, Petljury a Skoropadského. Malorus – Ukrajina tak byla opět připojena k Velkorusku v novém státě SSSR od roku 1922.

Stepan Bandera v emigraci působil k založení OUN spolu s dalším činovníkem Melnikem. Ve Vídni roku 1929 za cizí peníze organizovali povstalecké oddíly OUN, mající odtrhnout Malorus – Ukrajinu od SSSR, a rovněž bojovat proti novému Polsku, jež podle Dohody zabralo východní území Malorusi a Bělorusi po tzv. Curzonovu linii. OUN byla ze stejného fašistického vejce jako chorvatské hnutí Ustašů, které založil bývalý poslanec Ante Pavelič téhož roku rovněž ve Vídni. Příslušníci obou hnutí byli cvičeni za fašistické peníze Itálie a Uher v např. v táboře Jankapuzsta v Maďarsku. Tak jako Pavelič organizoval atentáty na představitele Jugoslávie, což nakonec vedlo k atentátu na krále Alexandra a ministra Francie Barthoua v Marseille, tak Bandera a Melnik organizovali hnutí atentátníků na významné polské představitele, dokonce i na ministra polské vlády. Poláci Banderu dopadli, odsoudili jej k vysokému trestu za organizaci 64 atentátů na významné Poláky. Z polského kriminálu Banderu vytáhli až Hitler po obsazení Polska. Hitler sice Banderu propustil, ale nedovolil mu zorganizovat samostatnou Ukrajinu, a opět jej po neslavném pokusu o ustavení státu Ukrajina internoval a propustil teprve i s Melnikem

roku 1943, k fašistické kolaboraci – k boji proti Rudé armádě. Banderovci strašlivě prosluli vražděním Rusů, Bělorusů i Malorusů a rovněž ohromnými zvěrstvými proti Polákům a Židům na území tehdejší Ukrajiny. Existují tisíce svědeckých a stovky dokumentů a fotografií o řádění banderovců. Film, který nedávno natočili Poláci o banderovském řádění, nic nepravdivého nezobrazuje, jen drasticky ukazuje tato zvěrstva. Když byl nacismus poražen Rudou armádou, banderovci se pokusili přes Polsko a CSR, hlavně přes slovenské území, v letech 1944 – 1947 prorážet do Uher a hlavně do Rakouska. Přitom, podle svědeckých příslušníků tehdejší SNB, jen na území Slovenska zavraždili 247 civilních osob!

Stepana Banderu a banderovce netřeba jakkoli adorat. Bandera měl štěstí, podobně jako jeho ideologický jihoslovanský soukmenovec Pavelič, že nebyl postaven před norimberský soud. Tak jako Pavelič jako asylant dožil ve fašistickém Španělsku, tak i Bandera přežil v západním Německu do roku 1959, kdy však byl zavražděn (údajně agentem KGB, nelze ovšem vyloučit ani jiné aktéry).

Fakt, že současná kyjevská vláda uzákonila postavení banderovců jako „válečných veteránů“, je facnou odkazu odboje proti nacismu a fašismu pro celou Evropu. Světová federace veteránů by měla zasáhnout, vyloučit banderovce jako partnery ze svých řad, a vlády evropských zemí, zejména příslušníků antifašistické spojenecké koalice, by měly vmést ukrajinské vládě protestní noty jako na běžícím pásu. V České republice by vládní orgány měly samozřejmě učinit totéž a neschovávat se alibisticky za nekňubovské prohlášení pana Petříčka o „složitých vnitřních otázkách“ historie Ukrajiny. Všichni antifašisté České republiky a Slovenska by měli hlasitě protestovat proti této legitimizované svěvolí.

JIRÍ JAROŠ NICKELLI, ČSOL Brno